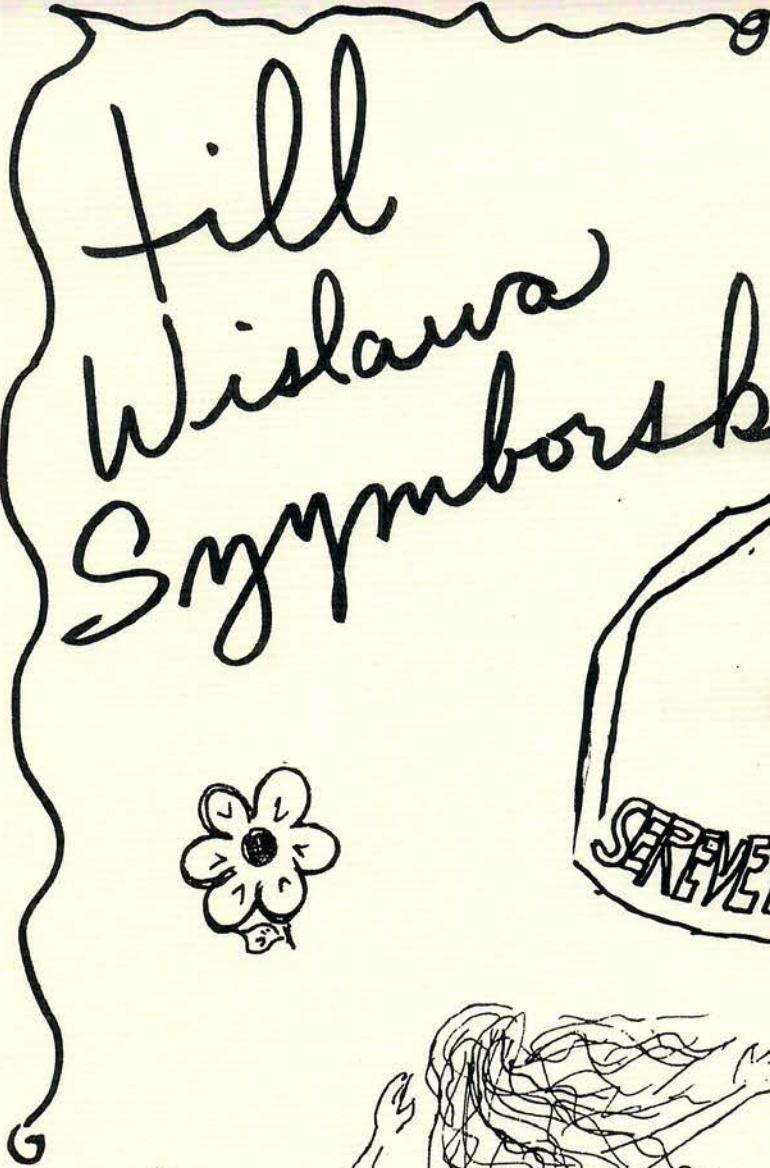
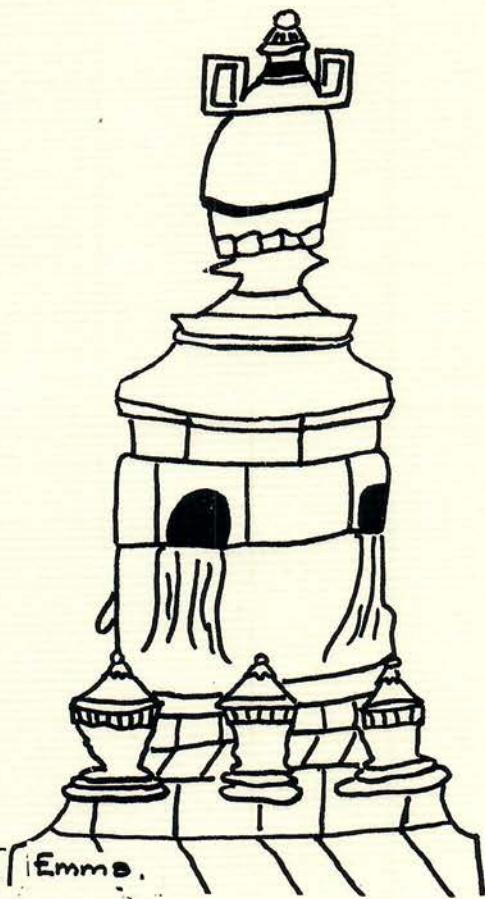

Till
Wisawa
Szymborska

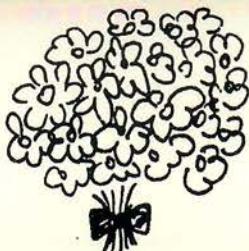

December 1996
Stockholm Sverige

Julia

WISLAWA SZYMBORSKA

Hjärtliga gratulationer! Och ett tack för era dikter som vi har ägnat många stunder åt under de senaste veckorna. I år är det sjätte gången vi hyllar nobelpristagaren i litteratur. Varje gång är det ett äventyr i en ny värld av språk, erfarenhet och tänkesätt.

Denna gång visar vi ord och bild från Rinkebys alla skolstadier - från 6-årsgruppen, lågstadiet, mellanstadiet och högstadiet. Dessutom är två systrar med från Ord- och bildverkstans första år, 1983. De var då nyinflyttade från Polen. Deras nya dikter är också med.

Vi presenterar Rinkeby, vårt hem och vår arbetsplats, där 14000 invånare talar mer än sextio språk. Några ungdomar presenterar sig själva. Vi vill visa er våra intryck av Gamla Stan och Svenska akademien hus, där ni kommer att hålla tal.

Till sist citerar vi era ord om "dessa otäta gränser mellan människornas stater", där "bara det mänskliga förmår vara verkligt främmande".

Era dikter har nått oss över dessa gränser.

från:

Barn i 6-årsgruppen, Nybykrokens daghems
och deras "fröknar" Inga-Britt Bundzik och Samira Touma

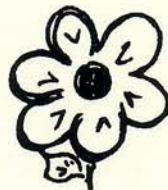
Elever i klass 3, Knutbyskolan
Dina Widman, Airi Niemistö, Elisabeth Forsell, lärare

Elever i klass AeF 4-6, Askebyskolan
Birgitta Svegner, Barbara Hanson, klasslärare

Elever i klass FK 7, Rinkebyskolan
Ingrid Lundmark, lärare

Malgorzata Ochotnicka
Kasia Ochotnicka

Översättning till polska: Kasia Ochotnicka

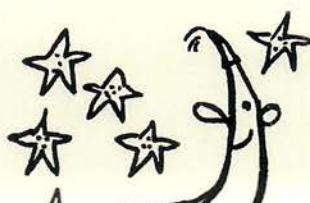

Elly Berg, Iris Berggren, Gunilla Lundgren

Ord- och bildverkstan i Rinkeby

i samarbete med Mäster-Olofsgården, Gamla Stan

November 1996

Dla

WISŁAWY SZYMBORSKIEJ

Szósty raz z kolei mamy możliwość i zaszczyt uhonorowania Laureata Nagrody Nobla. Za każdym razem stanowi to dla nas przygodę wniknięcia w nowy świat języka i nowych wymiarów życia.

Składamy najserdeczniejsze powinszowania ! Chcielibyśmy także podziękować Pani Wisławie Szymborskiej za wiersze, w których przebywaliśmy przez te ostatnie, minione tygodnie.

W tym roku przedstawimy słowa oraz ilustracje z wszelkich szkół w Rinkeby, od przedszkola do wyższych klas szkoły podstawowej. Ponadto wkład dwóch sióstr, dwóch wierszy.

Były one związane z Warsztatem Słowo i Obraz od jego niemal samego początku, a same były wtedy - około dziesięć lat temu - świeżo co przybyłe z Polski.

Przedstawiamy nasz dom i nasze miejsce pracy w Rinkeby, gdzie mówi się ponad 60-eciomu językami wśród 14 000 mieszkańców. Chcielibyśmy podzielić się naszymi wrażeniami z Starego Miasta i Akademii Szwedzkiej, gdzie Pani będzie miała odczyt mowy.

Na zakończenie chcielibyśmy przytoczyć cytat Pani " O jakże są nieszczelne granice ludzkich państw ", gdzie " tylko co ludzkie potrafi być prawdziwie obce ".

Wiersze Pani dotarły do nas przez te granice.

Od :

Dzieci z zerówki, Przedszkole Nybykroken
wraz z nauczycielką Inga-Britt Bundzik

Uczniowie 3 klasy, Knutbyskolan
Nauczyciele: Dina Widman, Airi Niemisto, Elisabeth Forsell

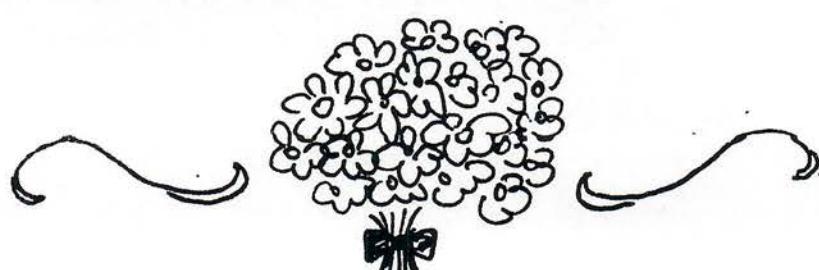
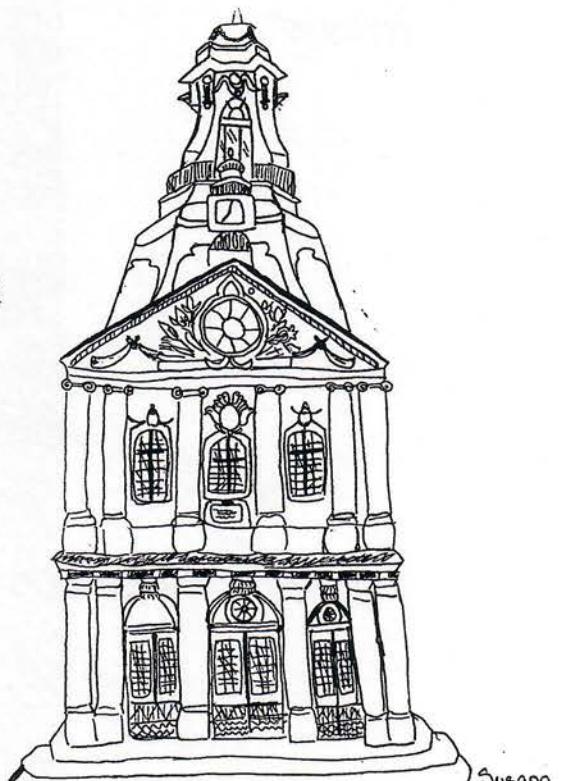
Uczniowie AeF 4- 6 klasy, Askebyskolan
Nauczyciele: Birgitta Svegner, Barbara Hanson

Uczniowie FK 7 klasy, Rinkebyskolan
Nauczycielka: Ingrid Lundmark

Małgorzata Ochotnicka
Kasia Ochotnicka

Tłumaczenie na język polski : Kasia Ochotnicka

Elly Berg, Iris Berggren, Gunilla Lundgren
Warsztat Słowo i Obraz w Rinkeby
w współpracy z Master-Olofsgarden, Stare Miasto

Rinkeby torg

Välkommen till oss på Rinkeby torg i Centrum

"Dagisbarn" från Nybykrokens 6-årsgrupp

har tecknat.

Zozan Jouma

Inas Murad

Ahmet Abdi Ali

Beyhan Uygur

Inga-Britt Bundzik
och Samira Touma,
"fröknar"

Rynek w Rinkeby

Zapraszamy do nas na rynek w Centrum Rinkeby.

Rysunki dzieci z przedszkola/ zerówki Nybykroken :

Zozan Jouma

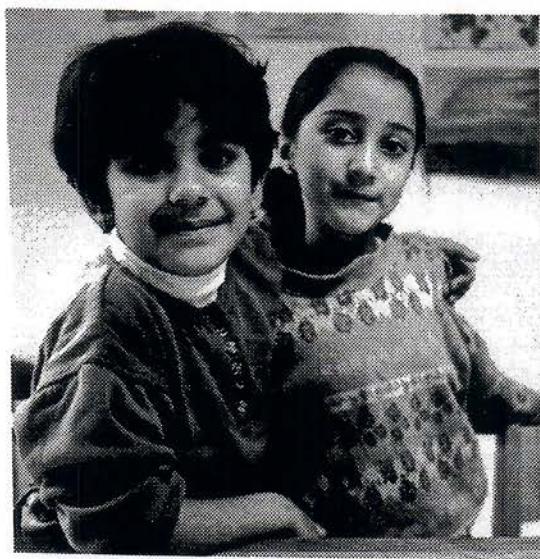
Inas Murad

Ahmet Abdi Ali

Bezhan Uygur

Wychowawca : Inga-Britt Bundzik

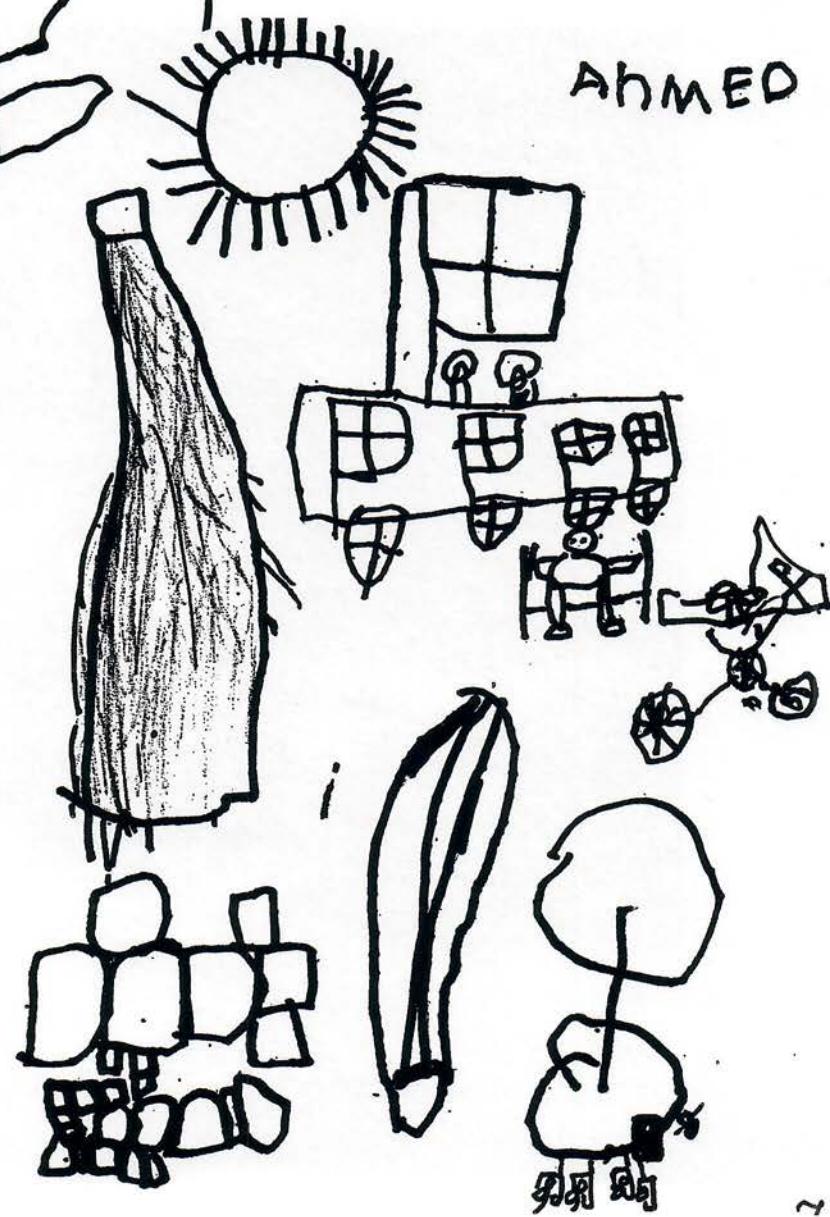

EXTRA
PRIS
PA
MATTOR
300

AHMED

2020

LÅGSTADIET
KLASS 3, KNUTBYSKOLAN

visar Rinkeby torg

Vi heter;
Servet Kadayifci
Ariam Elyas
Okan Demirtas

Dina Widman, Airi Niemistö, Elisabeth Forsell, lärare

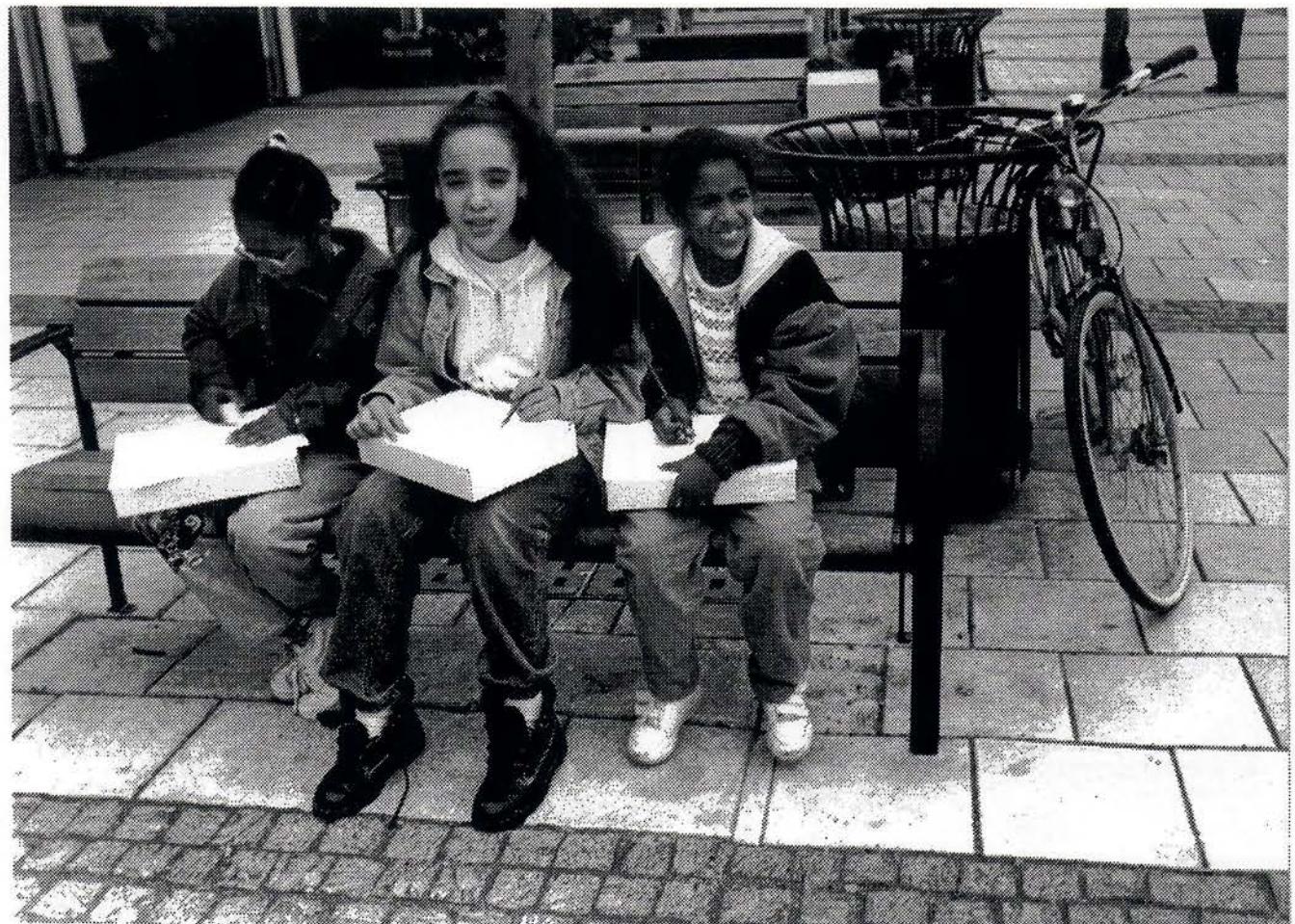

Szkoła Podstawowa
3 klasa, Knutbyskolan

Przedstawia rynek w Rinkeby.

Nazywamy się:
Servet Kadazifci
Ariam Elyas
Okan Demirtas

Nauczyciele :Dina Widman, Airi Niemisto, Elisabeth Forsell

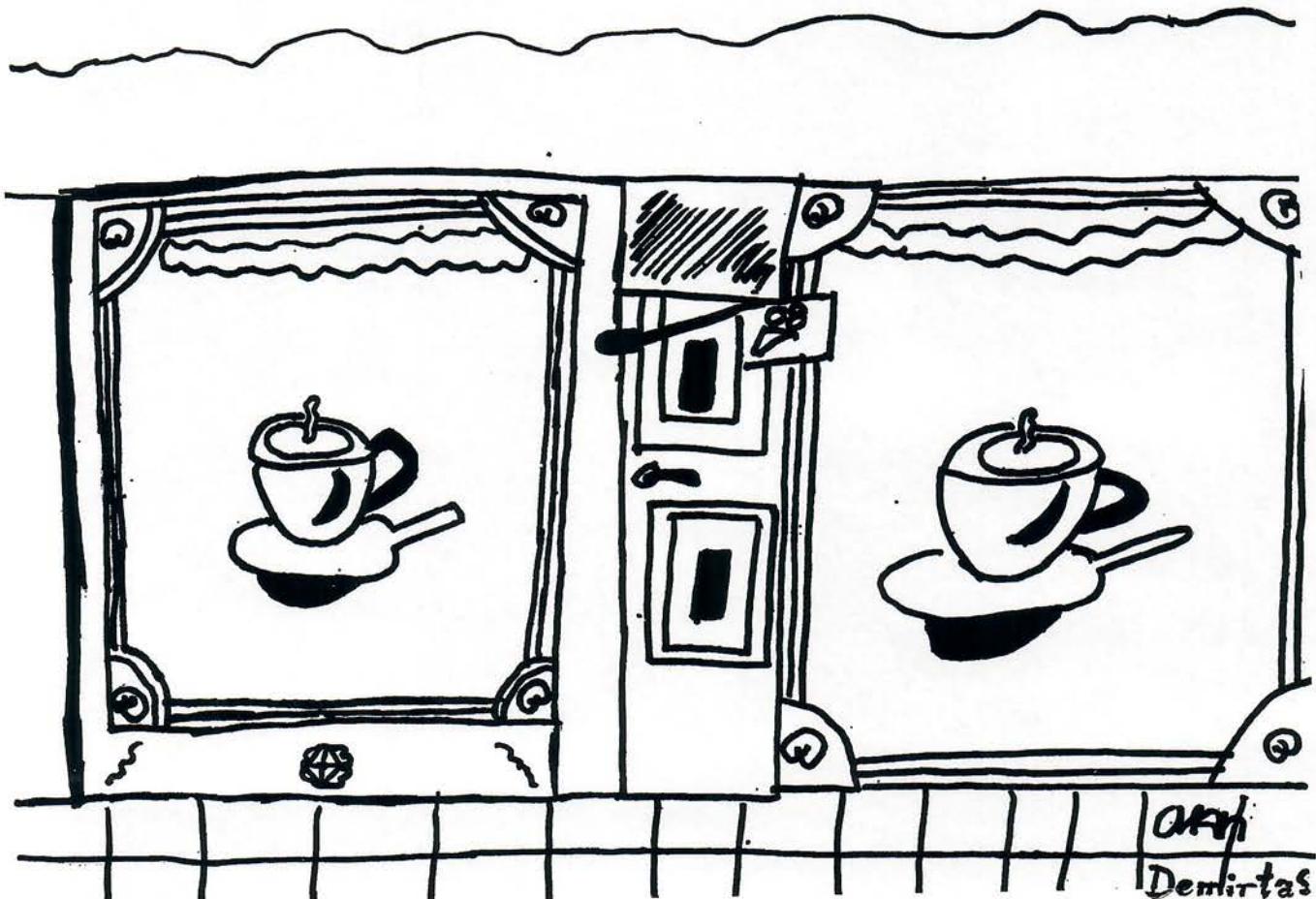

Konditoriet

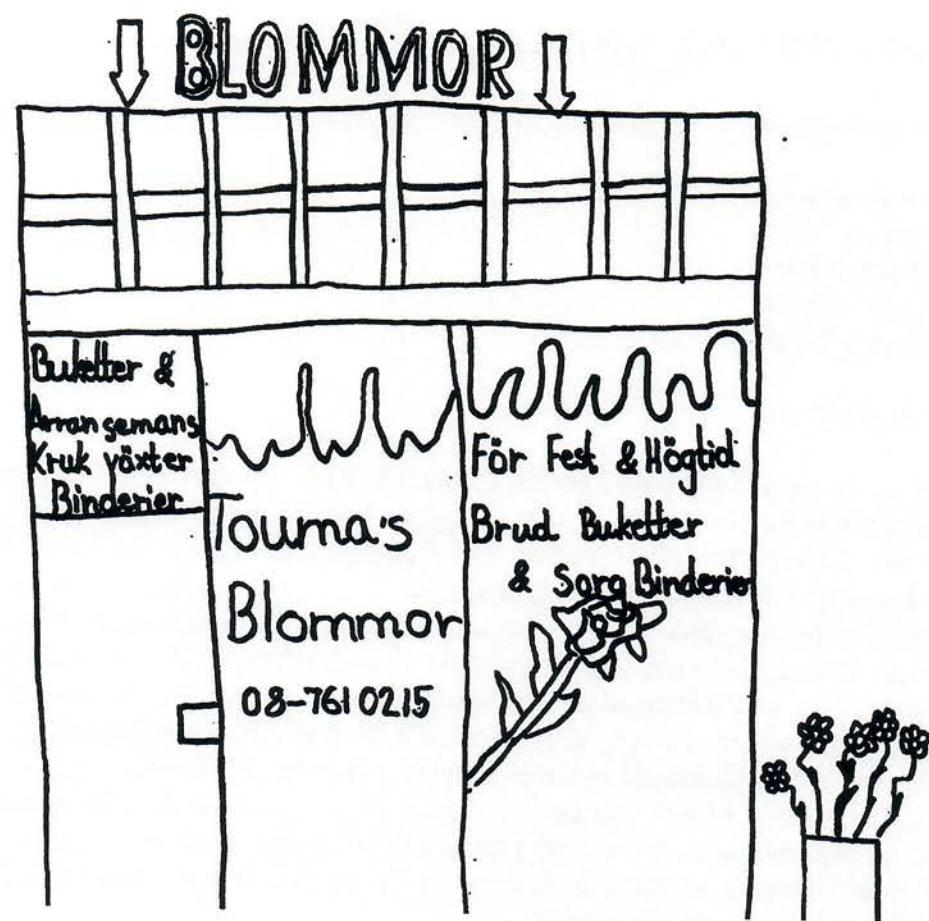
Kaffekopp bakelse,
bra, fint, gott
jag tycker att det är snyggt
trevligt och billigt
här får du en kopp kaffe för fem
kronor

konditoriet

välkommen hit!

Amina

Ariam. Ariam.

MELLANSTADIET - ASKEBYSKOLAN, KLASS AeF 4-6

Vi som tecknade i Gamla Stan, från AeF 4-6, Askeby:

Tatyana Gergi
Susana Tusach
Emma Poblete
Fatma Ayranci
Khadija Yusuf

Vår skolklass

Vi är 27 elever i vår klass i en mångkulturell skola, Askebyskolan i Rinkeby. I vår klass går elever från åk 4-6, 16 flickor och 11 pojkar. Våra föräldrar kommer från olika länder som: Chile, Turkiet, Somalia, Libanon, Iran, Bangladesh, England, Colombia, Finland, Syrien, och några barns föräldrar kommer från Sverige. Några av barnen är födda i Sverige, några i föräldrarnas hemland. På vår skola arbetar svenska lärare och lärare från andra länder. I vår klass arbetar två lärare, en från Sverige och en från Polen. Vi tycker att det är intressant och spännande, att det finns så många nationaliteter i vår klass. När vi arbetar, så arbetar vi ofta mest i små grupper. I varje grupp finns det alltid en från varje årskurs. Vi tycker att det är bra, för när man är så liten då behöver man mycket hjälp, och när man är äldre är det nyttigt att lära sig genom att förklara. Det känns roligare och tryggare när de äldre är med. Eftersom det i vår klass finns många barn med olika språk och bakgrund, så lär vi oss om varandras länder och kultur. Vi tycker att det är spännande att Sverige har kommit med i EU, för att då behövs det folka som kan prata olika språk.

Vid pennan
Barbara Hanson, klasslärare

Szkoła Podstawowa
Askebyskolan, AeF 4-6 klasa

Rysunki Starego Miasta wykonła klasa AeF 4-6 :

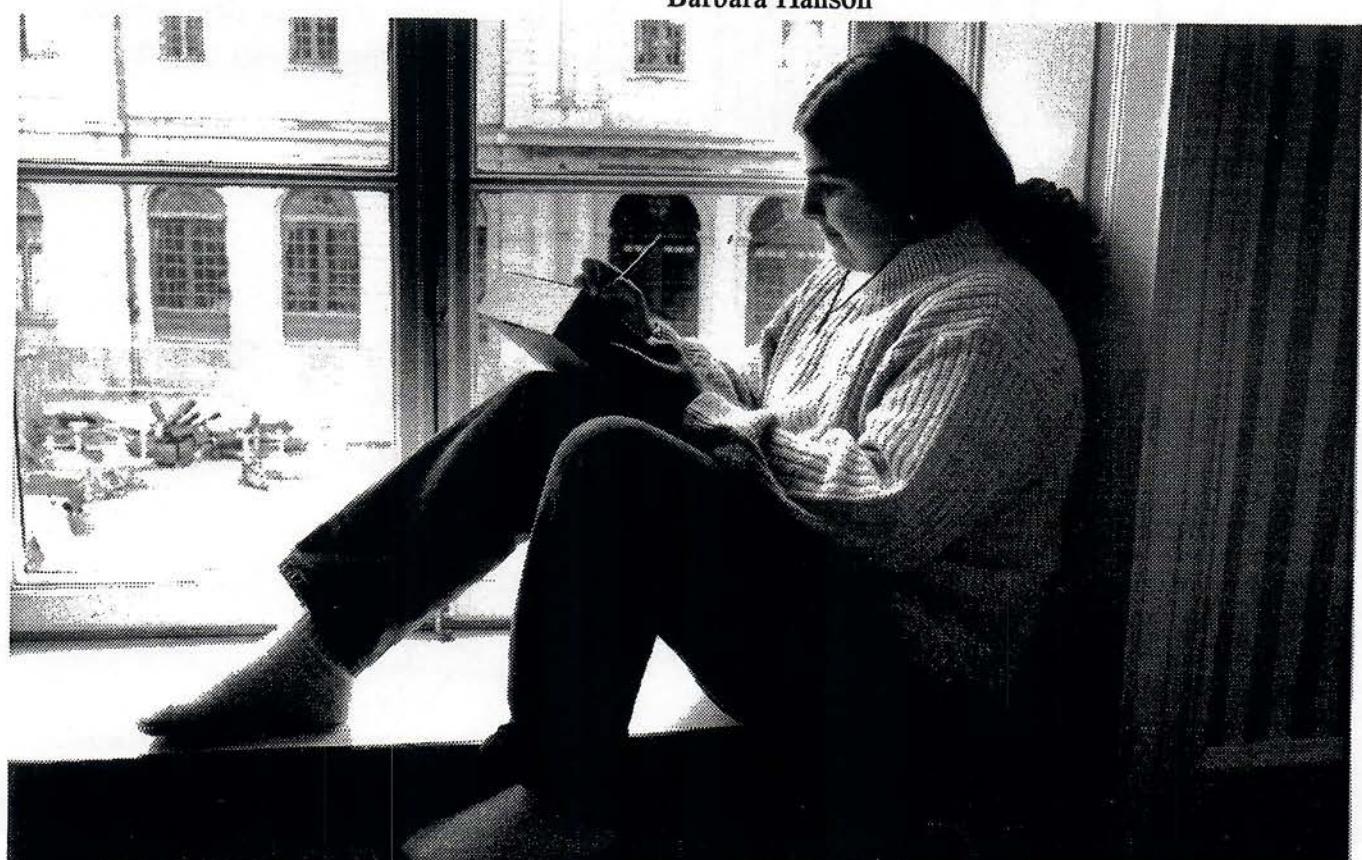
Tatzana Gergi
Susana Tusach
Emma Poblete
Fatma Ayrancı
Khadija Yusuf

Nasza klasa

Nasza klasa liczy 27 uczniów. Jest to klasa pomieszana rocznikowo, co znaczy, że czwartoklasisci, piątklasici oraz sześcioklasici chodzą do tej samej klasy, z tego 16 uczennic i 11 uczniów.

Rodzice nasi pochodzą z różnych krajów jak : Czile, Turcja, Libanon, Bangladesz, Anglia, Kolombia, Finlandia , Syria, a niektórzy pochodzą z Szwecji. Niektóre dzieci urodziły się w Szwecji, niektóre w ojczyźnie rodziców. W szkole pracują szwedzcy nauczyciele oraz nauczyciele innej narodowości. W naszej klasie pracują dwie nauczycielki, Szwedka i Polka. Uważamy, że te różnorodne narodowości w naszej klasie stwarzają bardzo ciekawy klimat. Pracujemy najczęściej w małych grupach. W każdej grupie jest zawsze jedna osoba z każdego rocznika. Myślimy, że jest to dobre rozwiązanie, gdyż młodzi uczniowie potrzebują wiele pomocy, a za to starsi mogą wiele nauczyć się poprzez wy tłumaczenia. Wydaje nam się, że weselej jest i bezpieczniej z starszymi uczniami. Ponieważ dzieci w naszej klasie pochodzą z różnych krajów świata, wiele uczymy się wzajemnie o naszych kulturach.

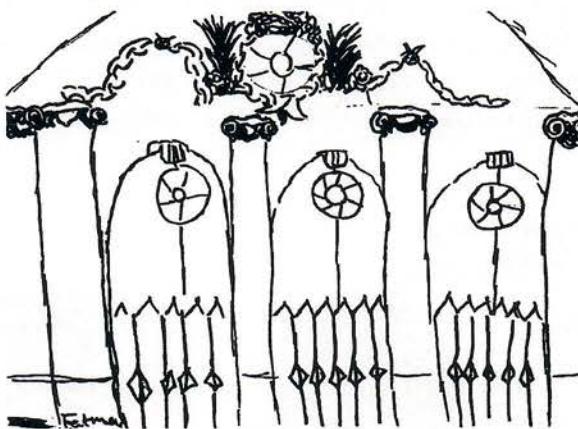
wychowawca
Barbara Hanson

DEN OFÖRGLÖMLIGA UTFLYKTEN TILL GAMLA STAN.

Torsdag den 17 oktober var vi fem tjejer från Askebyskolan och vår lärare Barbara i Gamla Stan. Tack vare Elly Berg blev vi bjudna till Mäster Olofsgården som ligger på Stortorget 7 mittemot Börshuset vars övre plan används av Svenska Akademien. Vi fem tjejer blev utvalda att skriva och rita om Gamla Stan. Det vi gjort ska tryckas upp i en speciell bok som enligt tradition varje år görs av Rinkeby elever och överlämnas till Nobelpristagaren i litteratur.

Vi tyckte att det var jätteroligt så vi åkte med spänning till Mäster Olofsgården och satte oss raskt framför fönstren och tittade på de gamla byggnaderna.

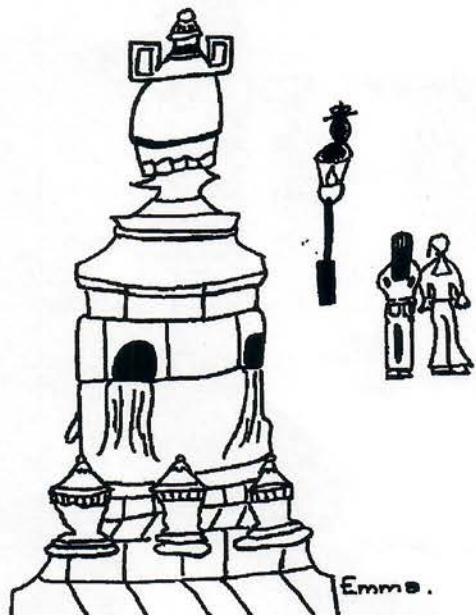
Vi satt och tittade från ett fönster. Vi målade Svenska Akademien. Den byggnaden tyckte jag var så fin. Det var roligt att sitta och måla i Gamla Stan - Fatma

Vi ritade av byggnaderna vi blev fascinerade av alla de små detaljerna och ville få med dem i våra teckningar. Fatma och Susana tyckte om Svenska Akademien och målade av deras hus. Emma tyckte om en brunnen som är designad av arkitekten Erik Palmstedt. Brunnen är byggd av sten. Det var en viktig plats (en träffpunkt) där invånarna träffades för att prata med varandra

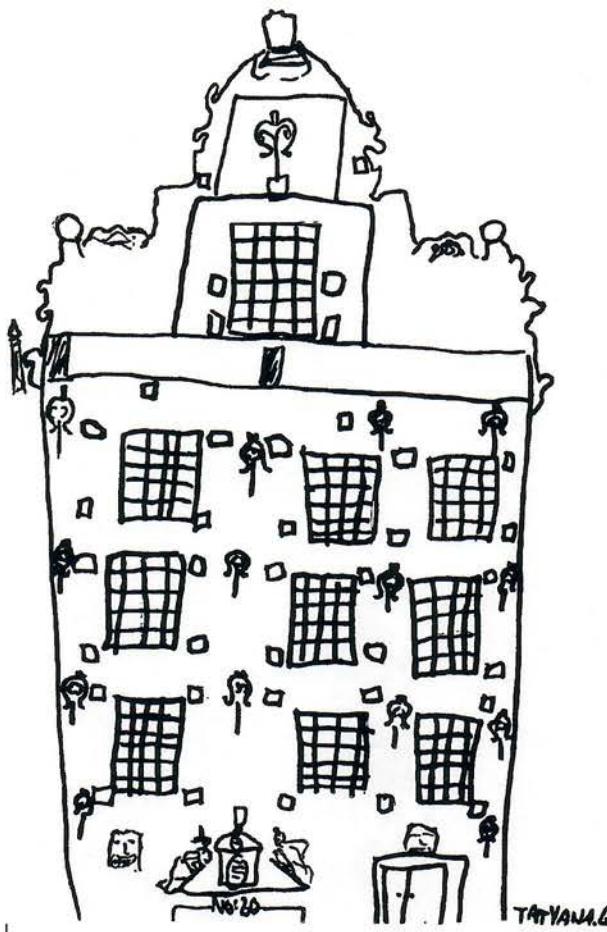
medan de hämtade vatten.

Idag är den en mycket populär lekplats för barn och fåglar. Tatyana ritade av ett annat vackert hus som byggdes år 1648 - det här huset var designat av en immigrant från Tyskland, Johan Wedelstam. Det var mycket intressant att vara ute i Gamla Stan och rita av det man såg, man kände sig som en stor artist.

Sedan blev det dags för lunch. Vi åt mat som vi hade med oss och vi bjöd varandra på lite smått och gott. Efter lunchen gjorde vi en liten vandring i Gamla Stan. Vi gick in i Storkyrkan. Storkyrkan är den äldsta byggnaden i hela Gamla Stan. En del byggstenar är från 1300-talet. I kyrkan träffade vi andra "stora konstnärer" elever från en konstskola som ritade av statyn - Sankt Göran och Draken. Sankt Göran var en riddare som är symbol för Stockholms räddning från danskarne 1471. I kyrkan finns en orgel så vi kunde höra några toner av den. Sedan gick vi förbi kungliga slottet och då

Jag tyckte att brunnen var vacker men att det var ganska svårt att rita av alla de små detaljerna - Emma

Jag tyckte att det var svårt att rita av huset men det var så vackert så att jag gärna ville rita av det - Tatyana

Övriga deltagare
Fatma, Kadija,
Tatyana och Barbara.

AeF

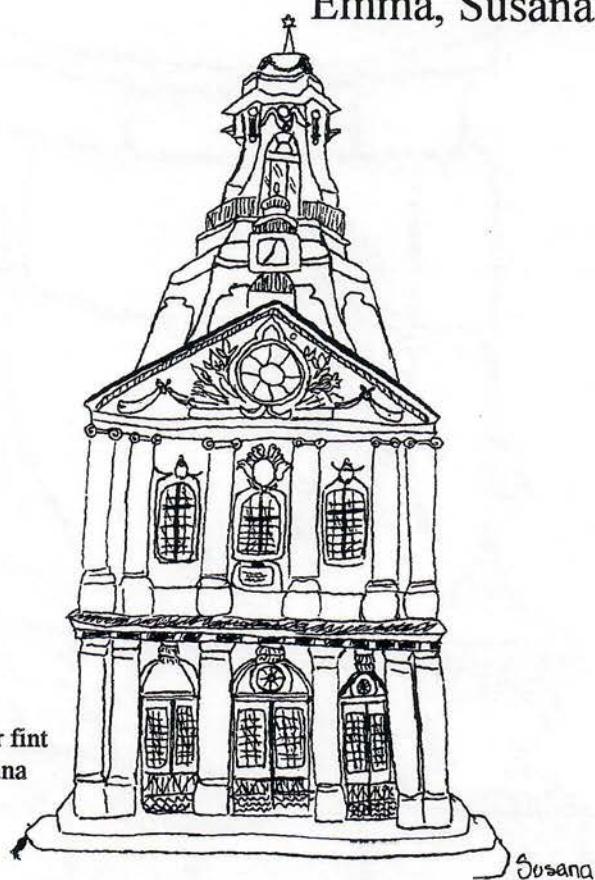
Jag tyckte Börshuset var fint
så jag ritade av det - Susana

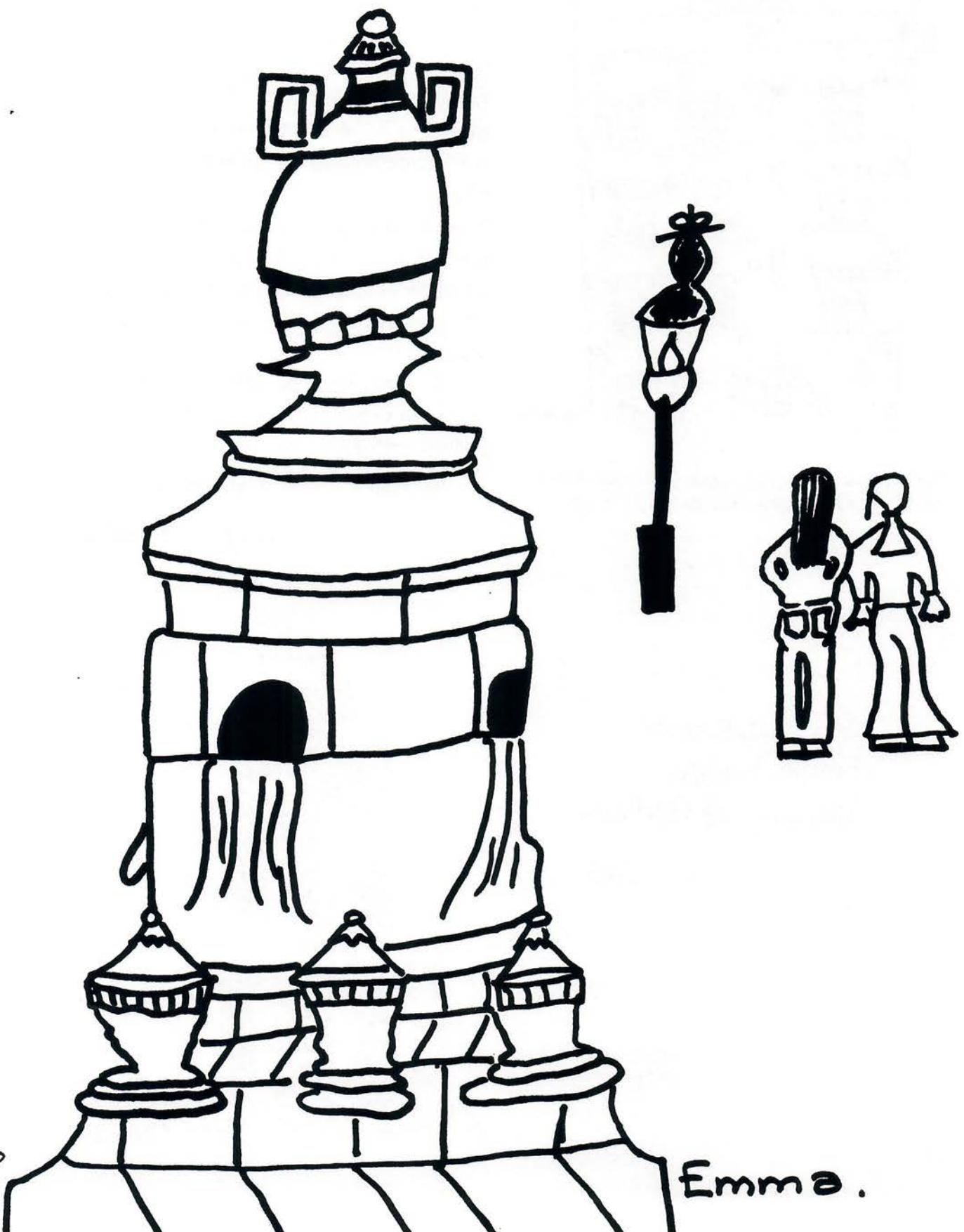
hörde vi några slagord. Vi skyndade oss för att få se vilka det var som ropade och då fick vi se en protestmarsch organiserad av en fyrbarns mamma. Demonstrationerna krävde arbete istället för arbetslöshestskassa. Marschen tågade till regeringen för att få träffa arbetsministern. Tyvärr blev klockan mycket så vi blev tvungna att tänka på resan hem till Rinkeby. På väg hem tänkte vi köpa minnesmärken och godis men vi upptäckte att priserna var för höga.

När vi kom fram till Rinkeby var vi mycket nöjda med skoldagen, vi tyckte att vi hade fått lära oss en hel del och fått göra andra saker som man annars inte gör.

Vi vill gärna komma tillbaks till Gamla Stan och vi bad Barbara att få göra flera sådana utflykter.

Vid pennan
Emma, Susana

Szanowna Pani !

Jest takie przedmieście Sztokholmu, Rinkeby, w niedalekiej przeszłości bardzo charakterystyczne dla społeczeństw świata. Zamieszkuje je około 14 000 mieszkańców, pochodzących z różnych stron świata - mówi się tutaj prawie 100 językami. Rinkeby jest preżne w swojej działalności m.in. także na polu kulturalnym.

Zgodnie z tradycją uczniowie Rinkeby rokrocznie ofiarują przez siebie opracowaną broszurkę laureatowi Nagrody Nobla w Dziedzinie Literatury, by na swój sposób uhonorować Laureata. Ogromnie się cieszę, że w tym roku Nagroda ta przypadła Pani.

Należy uznać za rzecz naturalną, że zwróciono się do mnie, Polki, nauczycielki w szkole Askebyskolan w Rinkeby, bym zareprezentowała Pani tę broszurkę w naszym ojczystym języku. Z tej okazji miałam możliwość zbliżenia moim uczniom piękno literatury polskiej i zapoznałam ich nieco z Pani twórczością. Broszurka nasza opisuje Rinkeby, jak i rzuca trochę światła na postawę jej młodzieży, zawiera wrażenia naszych uczniów z wycieczek po Sztokholmskiej Starówce. Do mojej klasy, tak jak i do wszystkich szkół w Rinkeby, chodzą dzieci o wielkich różnicowaniach kulturowych, religijnych i językowych. Ta realia posiadają dodatnie i ujemne strony ale my dorośli, którzy pracujemy tutaj, staramy się wychować naszą młodzież w duchu pozytywnym, uczyć szacunku dla drugich, wzajemnej sympatii a nawet miłości do wszystkich ludzi bez różnicy koloru skóry, rasy, pochodzenia czy też wyznania. Uczniowie moi są zadowoleni, że chodzą do " międzynarodowej " szkoły, pragną nauczyć się wielu języków i mają nadzieję, że przystąpienie Szwecji do Wspólnoty Europejskiej otwiera im możliwości wykorzystania swoich wiadomości językowych i zdobycia ciekawej pracy.

A teraz parę słów na temat wycieczki zorganizowanej 17 października b.r.

Wiadomości o wycieczce na Starówkę przyjęli moi uczniowie z wielkim zainteresowaniem i entuzjazmem - uśmiech i duma pojawiły się na ich twarzach, kiedy dowiedzieli się, że mają możliwość napisaniu paru słów do Pani i przesłania swoich rysunków.

Pogoda sprzyjała rysowaniu w plenerze. Było to wielkim przeżyciem dla nich, gdyż czuli się jak " wielcy artyści ". W rysunkach pragnęły przekazać szczegóły kunsztu architektonicznego, by móc przybliżyć Pani piękno Sztokholmskiej Starówki. W czasie rysowania opowiadała im pani Elly Berg (przedstawicielka redakcji " Rinkeby Ord och Bildverkstad " historię Starówki - domów, które wybrały jako obiekty rysunkowe, ja natomiast starałam się zapoznać uczniów z pewnymi faktami historycznymi. Po zajęciach rysunkowych zwiedzaliśmy całą starówkę i pełni wrażeń wróciliśmy do Rinkeby.

W imieniu moich uczniów, personelu pedagogicznego Rinkeby, przedstawicieli redakcji oraz własnym - pragnę złożyć Szanownej Laureatce gorące gratulacje i życzenia dalszej owocnej twórczości dla wzbogacenia polskiej a tym samym światowej literatury pięknej.

Barbara Ziolkowska-Hanson
Birgitta Svegner
wraz z uczniami klasy 4-6 F
Askebyskolan w Rinkeby

HÖGSTADIET
KLASS 7 - RINKEBYSKOLAN

Vi som har varit med och skrivit och tecknat från Rinkebyskolan går i en liten klass med bara sju elever. Det är för att vi ska få mycket hjälp med det svenska språket. Vi har alla varit kort tid i Sverige och kommer från länder runt om i världen. I en sådan här liten klass går man tills man kan så mycket svenska, att man kan följa undervisningen i en vanlig stor klass. Redan nu har vi flera ämnen tillsammans med eleverna i den stora klassen.

Vi som har varit med och skrivit och tecknat från Rinkebyskolan heter:

Fatma Alici

Saadet Ayrancı

Elma Causevic

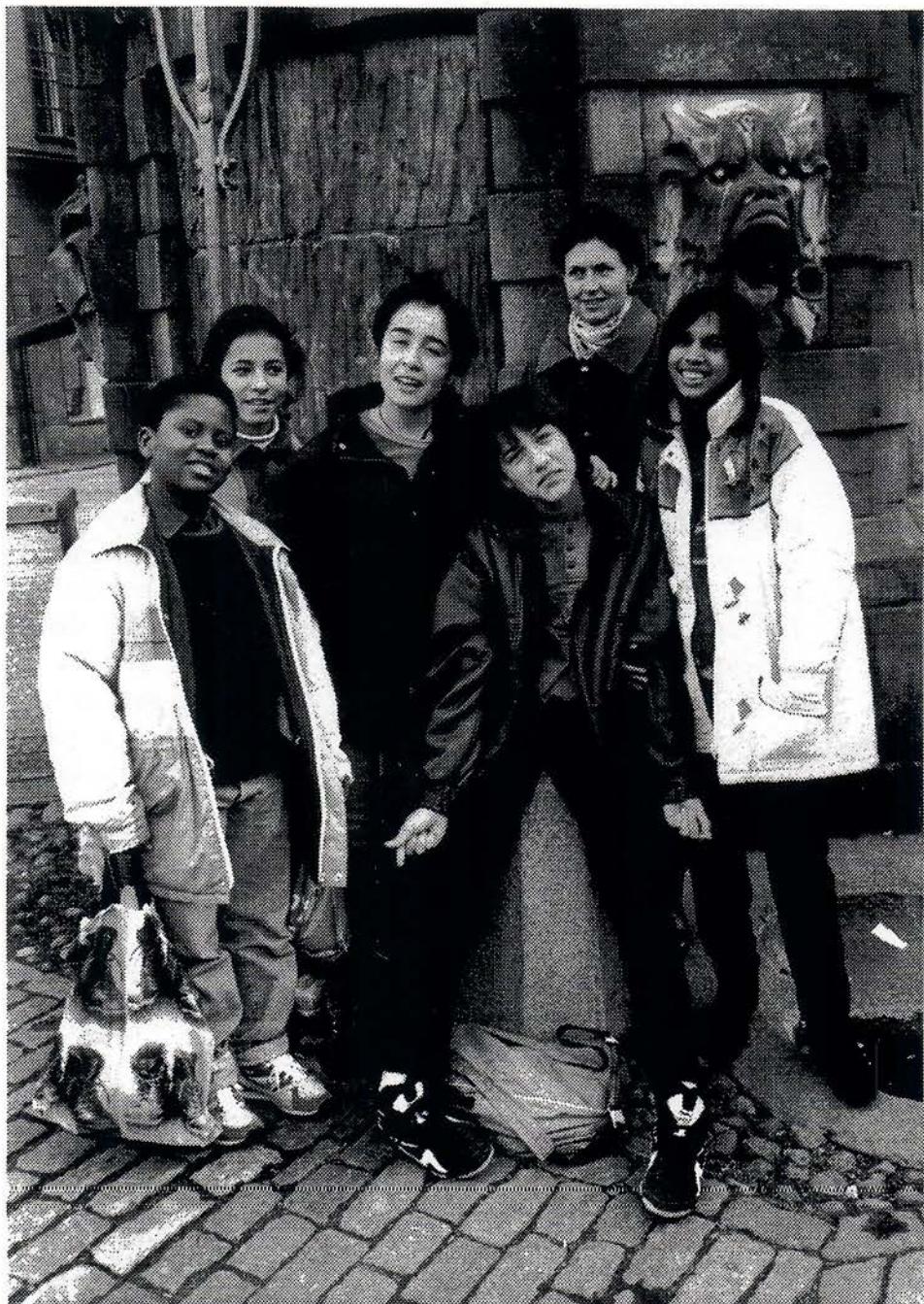
Wilfred Kiima

Julia Levchenko

Thaina Matin

Paul Vilkapomö

Ingrid Lundmark, lärare

Szkoła Podstawowa
7 klasa - Rinkebyskolan

Wszyscy my z Rinkebyskolan, którzy pisaliśmy i rysowaliśmy, chodzimy do małej klasy liczącej siedmioro uczniów. W ten sposób otrzymujemy dużo pomocy z językiem szwedzkim. Nasza siódemka pochodzi z różnych stron świata. Mieszkamy w Szwecji od niedawna. Do takiej małej klasy będziemy chodzić, aż nauczymy się języka szwedzkiego na tyle, aby móc chodzić do zwykłej klasy. Nawet teraz chodzimy już na niektóre przedmioty wraz z zwykłą, dużą klasą.

Wszyscy my z Rinkebyskolan, którzy pisaliśmy i rysowaliśmy, nazywamy się :

Fatma Alici

Saadet Azranci

Elma Causevic

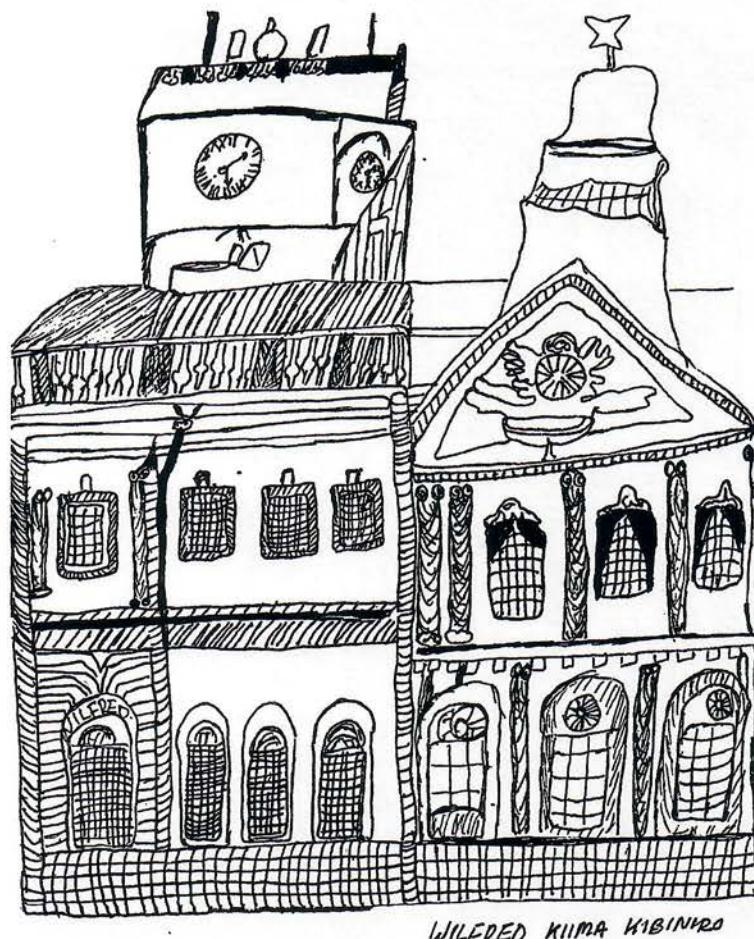
Wilfred Kiima

Julia Levchenko

Thaina Matin

Paul Vilcapomo

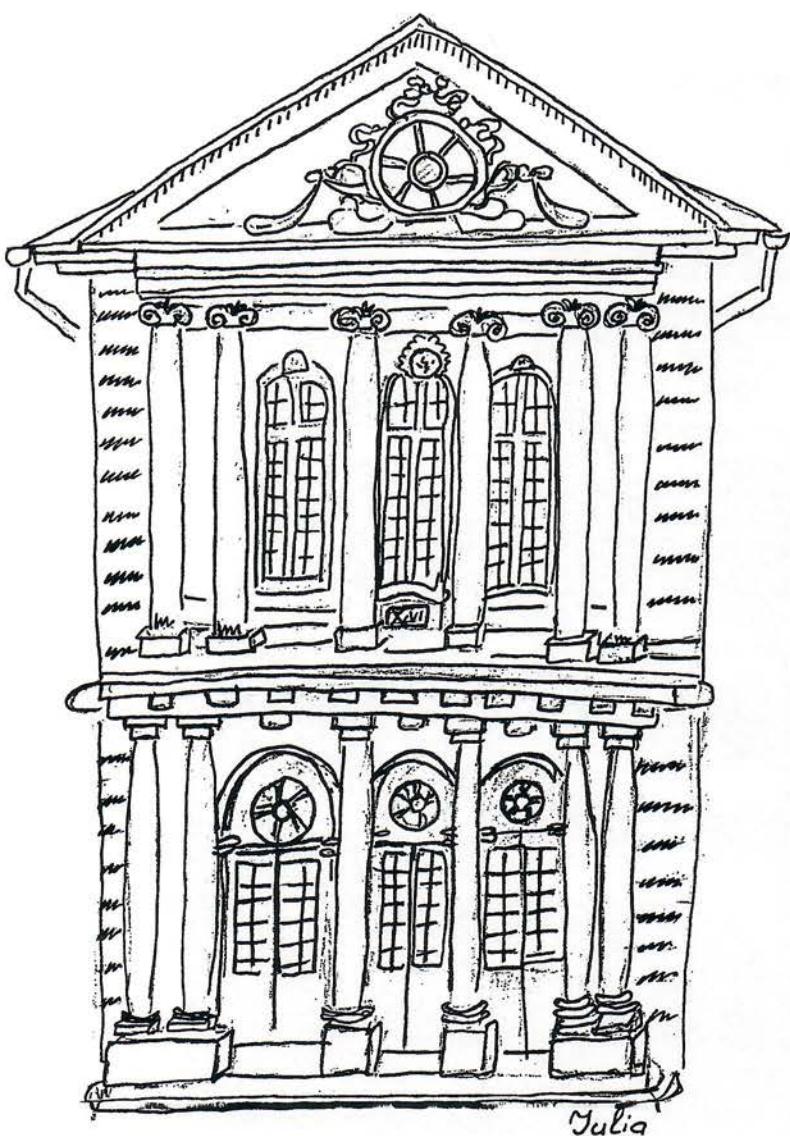
Ingrid Lundmark, wychowawca klasy

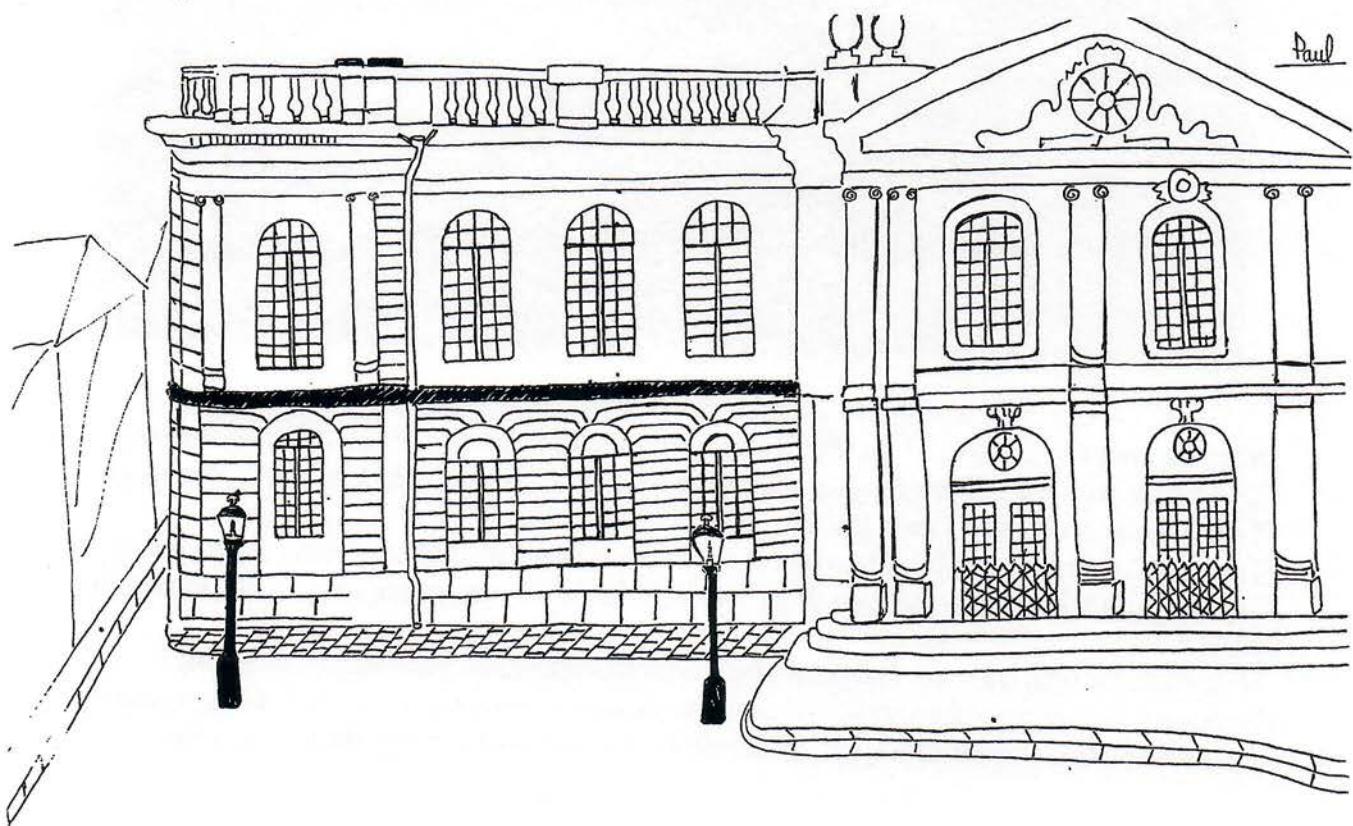
En torsdag fick vi ledigt från skolan och åkte till Gamla Stan. Det var tidigt på morgonen och kallt ute. När vi kom ut från tunnelbanan började alla hoppa och springa omkring för att bli varma. Först tittade vi på alla fina skytfönster. Vi gick förbi Tyska kyrkan. Jag fick en känsla av att kyrktornet skulle ramla ner över mig och ville springa därifrån. Sedan gick vi till Stortorget. I ett vackert gammalt hus fick vi sitta och rita de gamla husen runt torget. När jag var liten, då bodde jag i Kiev, i Ukrainas huvudstad. Min stad är också mycket gammal - 1800 år. Och det är jättefint där. Där finns en gata - Kreshatik. Den är gammal. När du går där så känner du dig som om du vandrar i historien. Där är inga bilar, inga affärer. Man får inte skrika. Den här gatan är som ett museum, ett mycket fint museum. Det kommer många turister till Kiev för där finns många gamla hus och slott och parker.

Medan jag satt i fönstret i Gamla Stan och ritade, vinkade jag till alla turister ute på Stortorget.

Julia Levchenko

Pewnego dnia zwolniono nas z lekcji, aby pojechać do Starego Miasta. Był to wczesny i zimny ranek. Gdy wyszliśmy z metra zaczeliśmy wszyscy skakać i biegać, aby się ogrzać. Gdy przechodziliśmy obok Kościoła Niemieckiego miałam wrażenie, że wieża kościelna zwali się na mnie i chciałam szybko stamtąd uciec. Gdy byłam mała mieszkałam w Kijowie, w stolicy Ukrainy. Moje miasto jest także bardzo stare - liczy 1800 lat. Jest tam ulica, która nazywa się Kreshatik. Kiedy się tam idzie czuje się, że wędruje się w historii. Tam nie ma samochodów, żadnych sklepów. Nie można krzyczeć. Ta ulica jest jak muzeum, jak bardzo piękne muzeum. Gdy siedziałam i rysowałam na Starówce machałam do wszystkich turystów na Starym Rynku.

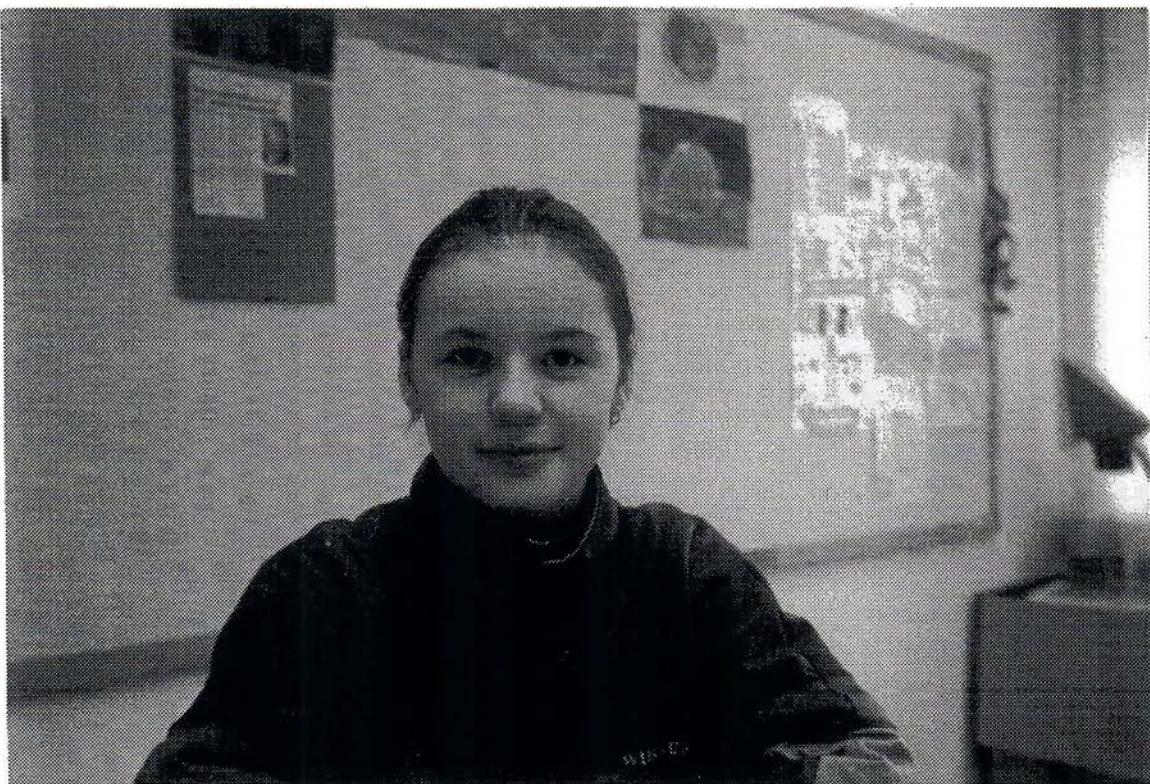

Elma Causevic:

Jag heter Elma och är 13 år. Jag är bosniska. Jag är född i Bosniska Gradis'kci i Bosnien. Jag flyttade till Sverige för att kriget började i mitt land. Min stad var mycket vacker. Jag hade allt där men nu har jag ingenting.

Nu bor jag i Rinkeby. Jag har långt brunt hår och gröna ögon. Mina intressen är att lyssna på musik och spela basket. Jag älskar min familj, kompisar och gruppen som sjunger "Back Street Boys".

Nu har jag bott här i ett år. Jag tänker ofta på mina kompisar som är kvar i Bosnien. Kriget är inte slut. Jag hatar lögner, droger och dåliga kompisar. Men mest av allt hatar jag krig. Barnen är oskyldiga och vi barn lider.

Mam na imię Elma. Mam 13 lat. Pochodzę z Bośnią. Urodziłam się w Gradis'kci w Bośnią. Gdy wojna wybuchła w mojej ojczyźnie przyjechałam do Szwecji. Moje miasto było piękne. Tam miałam wszystko, a teraz nie mam nic.

Teraz mieszkam w Rinkeby. Mam brązowe, długie włosy i zielone oczy. Interesuję się muzyką i uprawiam koszykówkę. Kocham swoją rodzinę, przyjaciół oraz grupę co śpiewa " Back Street Boys ".

Mieszkam już tutaj od roku. Często myślę o moich przyjaciółach pozostałych w Bośni. Wojna się jeszcze nie zakończyła. Nie nawidzę kłamstw, narkotyków i niedobrych przyjaciół. Ale najbardziej nie nawidzę wojny. Dzieci nie są niczemu winne, a my, dzieci cierpimy.

Fatma Alici:

Jag heter Fatma.

Jag är född i Ankara, som är Turkiets huvudstad. Ankara är en mycket vacker stad.

Jag är född i Keciören mitt i staden i ett stort hus med fem våningar. Vi bodde på tredje våningen. Från balkongen såg vi affären och parken. På kvällen var det alltid många människor ute. I affären brukade jag köpa bröd.

Lärarna i skolan var mycket stränga och slog eleverna om de svarade fel. Ibland var jag lite rädd men jag kunde alltid mina läxor. I Turkiet fick vi aldrig lunch i skolan, utan vi hade matsäck med oss. Jag hade skoluniform.

Mina vänner i Sverige är från Indien och Iran. Jag har inga svenska vänner ännu.

Mam na imię Fatma.

Urodziłam się w stolicy Turcji Ankara. Jest to piękne miasto. Urodziłam się w środku miasta, w Keciören w wielkim domu z pięcioma piętrami. Mieszkaliśmy na trzecim piętrze. Z balkonu widać było sklep i park. Wieczorami wychodziło zawsze bardzo wiele ludzi. W sklepie kupowałam zazwyczaj chleb.

Nauczyciele w szkole byli bardzo surowi i bili uczniów za niepoprawną odpowiedź. Nieraz bałam się, chociaż zawsze odrabiałem zadane lekcje. W Turcji nie dostawaliśmy lunchu. Mieliśmy za to z sobą kanapki. Nosiłam fartuszek szkolny.

Moi przyjaciele w Szwecji pochodzą z Indii i Iranu. Nie mam narazie żadnych szwedzkich przyjaciół.

Wilfred Kiima Kibiniro:

Jag heter Wilfred Kiima Kibiniro. Jag är tretton år och nio månader. Jag kommer från Uganda men jag bor i Stockholm i Rinkeby nu. Jag är född i huvudstaden Kampala på ett sjukhus. Jag har bruna ögon och lockigt hår och jag är kort. Jag är en ljusbrun kille och tycker om att resa. Jag tycker jättemycket om att åka flygplan och det är min dröm att bli pilot och kunna kontrollera flygplan. Jag tycker också jättemycket om att titta på stålpojken och stålmannen och de är mina bästa dramaserier. Jag tycker också om att gå på bio men jag har inte tid nu.

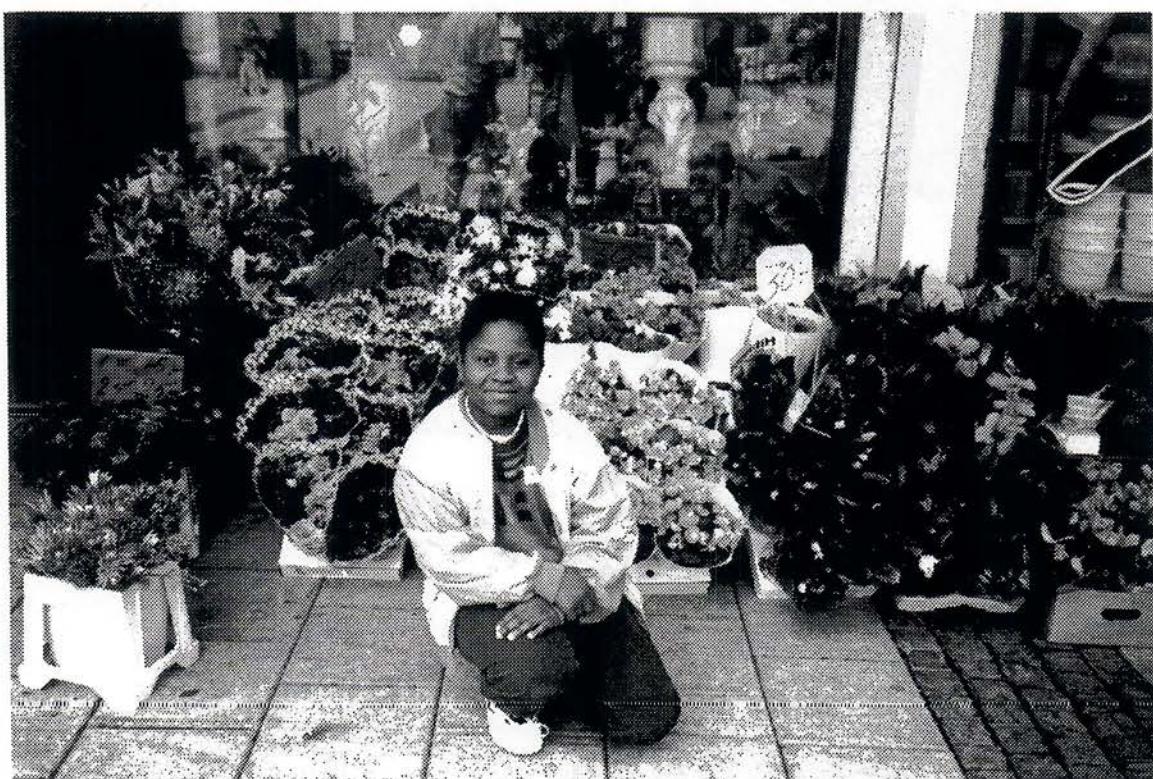
Jag hatar vintern. Det är väldigt kallt ute på vintern. Jag hatar krig. Jag hatar rasister, alltså mänskor som retar eller inte tycker om andra mänskor.

När jag var liten bodde jag i Kampala med min mamma och min bror. Pappa var i Ryssland. När jag var två år, sa min pappa, att det inte var bra för mig och min bror att växa upp i huvudstaden. Han sa till sin syster att hon måste hämta oss från Kampala och ta mig och Donald till en liten by som heter Kaluguto. Där bodde min farmor och farfar. De hade tre kor, många får och höns och de odlade cassava, majs, sötpotatis och bananer. Vi odlade också kaffe och blommor som doftade nästan som citron.

Nära huset låg en flod som man hämtade vatten i, och jag brukade bada där. Jag var aldrig rädd utom för ormarna. Det fanns giftiga ormar i huset, på marken och i träden.

Det jag minns också är frukterna. Mango var min favoritfrukt. Vi hade också guava, apelsiner, mandariner och många andra frukter som jag inte kan svenska namn på.

Byn var mycket vacker. Den låg i en dal. På ena sidan låg höga berg. Man såg små krokiga mycket vackra vägar och vi åkte ibland på dem.

Wilfred Kiima Kibiniro:

Nazywam się Wilfred Kiima Kibiniro. Mam 13 lat i 9 miesięcy. Pochodzę z Ugandy, ale mieszkam w Sztokholmie, w Rinkeby. Urodziłem się w szpitalu w stolicy Kampala. Mam brązowe oczy, lokowane włosy i jestem mały. Jestem jasno brązowym chłopcem i lubię podróżować. Bardzo lubię latać samolotem. Moim marzeniem jest być pilotem, aby móc prowadzić samoloty. Bardzo lubię oglądać Supermana. Lubię chodzić do kina, ale teraz nie mam czasu.

Nie znoszę zimy. Nie nawidzę wojen. Nie nawidzę rasistów, to znaczy ludzi, którzy drażnią, albo nie lubią innych ludzi.

Gdy byłem mały mieszkałem wraz z mamą i bratem w Kampala. Tata był w Rosji. Gdy miałem dwa lata, tata powiedział, że nie dobrze wpływa na nas życie w stolicy. Powiedział swojej siostrze, aby zabrała nas z Kampali i przeniosła do małej wioski Kaluguto. Tam mieszkała moja babcia i dziadek. Uprawiali cassawa, kukurydzę, ziemniaki i banany. Posiadali trzy krowy, sporo owiec i kur. Uprawialiśmy też kawę i kwiaty, co pachniały prawie jak cytryna.

Nieopodal domu przepływała rzeka, z której czerpalismy wodę i w której się też kąpałem. Nigdy się nie bałem, oprócz węży. Jadowite węże mogły być w domu, na ziemi i na drzewach.

Pamiętam też owoce. Mango jest moim ulubionym owocem. Rosły też guawa, pomarańcze i mandarynki i mase innych owoców, ale ich szwedzkich nazw nie znam.

Wioska była bardzo piękna, położona w dolinie z wielkimi górami po jednej stronie. Widać było małe, kręte i bardzo urocze drogi, na których organizowaliśmy przejażdżki.

Julia Levchenko:

Jag heter Julia. Jag är 13 år gammal. Jag kommer från Ukraina. Jag kom till Sverige för två år sedan. Min pappa arbetar på Karolinska sjukhuset. Min mamma jobbar ingenstans för att hon måste passa min lillebror - Misha. Han är 3 år gammal. Första året i Sverige gick jag i ryska skolan, men jag tyckte inte så mycket om det för att Ryssland hotar Ukraina. Sen sa jag till mamma att jag ville gå i den svenska skolan. Jag var lite rädd, för att jag hade hört att svenskarna inte tycker om människor från andra länder. Men min mamma sa att i Rinkeby kommer många från andra länder. På fyra månader lärde jag mig lite svenska i en mindre klass. Sen gick jag till den stora klassen. Först var det svårt, men sen blev det bättre. Och nu går jag i Rinkebyskolan.

Jag tycker det är bra här. Jag trivs bra i Sverige. Jag har fått många kompisar och vänner. Jag tror att det är bra i Sverige men ändå vill jag åka hem. Jag längtar efter mitt land och naturen där. Mitt hjärta tillhör mitt hemland.

Mam na imię Julia. Mam 13 lat. Pochodzę z Ukrainy. Do Szwecji przyjechałam dwa lata temu. Mój tata pracuje w Szpitalu Karolińskim. Moja mama nigdzie nie pracuje, bo musi zajmować się moim młodszym bratem - Miszą. Pierwszy rok w Szwecji uczęszczałam do szkoły rosyjskiej, ale nie bardzo mi się to podobało, bo Rosja grozi Ukrainie. Później powiedziałam mamie, że chciałabym chodzić do szwedzkiej szkoły. Bałam się trochę, bo słyszałam, że szwedzi nie lubią ludzi z innych krajów. Ale mama powiedziała, że w Rinkeby jest dużo ludzi z innych krajów. Chodzę obecnie do szkoły Rinkeby. Poznałam wiele przyjaciół. Uważam, że w Szwecji jest dobrze, ale mimi to chcę wrócić. Tęsknię za ojczyną i jej krajobrazem.

Saadet Ayrancı:

Jag heter Saadet. Jag är 13 år. Jag är turk. Jag bor i Rinkeby. Jag är född i Kulu.

Kulu är en by i Anatolien. Vi hade två hus. I det ena huset bodde min familj. I det andra huset fanns arbetsredskap. Vi hade en tupp, många hönor och kycklingar. Tuppen var dum. Han brukade hacka mig på benet. Kycklingarna var gulliga. Vi hade också en hund som hette Boncuk. Han är död nu. Jag blev ledsen när han dog, för han var snäll.

Mitt hus var fint och vitt. Vi hade en altan, där satt jag ofta och tittade ut. Vi hade ett trädgårdsland med tomater, majs, gurka, morötter. Vi hade också många träd. Körsbär, persikor, paradisäpplen och många plommon.

Jag kom hit för åtta månader sedan. I tre månader var jag ledsen här men nu trivs jag i Rinkeby. Jag har fått nya vänner. Skolan är svårare, för jag kan inte bra svenska. I Turkiet hade jag skoluniform, svart klänning med vit krage. Här har jag vanliga kläder.

Saadet Arancı

Mam na imię Saadett. Mam 13 lat. Pochodzę z Turcji. Mieszkam w Rinkeby. Urodziłem się w Kulu. Jest to wieś położona w Anatoli. Mieliśmy dwa domy. W jednym mieszkaliśmy, a w drugim przechowywaliśmy narzędzia do pracy. Mieliśmy jednego koguta, sporo kur i kurcząt. Kogut był głupi. Dziobał mnie w nogę. Kurczęta były fajne. Mieliśmy także psa, co wabił się Boncuk. Nieżyje już. Przykro mi było, gdy zmarł, bo był to dobry pies. Nasz dom był ładny i biały. W altance przesiadywałem często.

W ogrodzie rosły pomidory, kukurydza, ogórek i marchewki. Był też sad. Wiśnie, brzoskwinie, rajskie jabłonie i śliwy.

Przyjechałem tutaj 8 miesięcy temu. Przez trzy miesiące byłem smutny, ale teraz dobrze się tutaj czuję. Mam nowych przyjaciół. W szkole jest mi trudniej, bo nie umiem tak dobrze języka szwedzkiego.

W Turcji nosiłem szkolny mundurek, czarną suknię z białym kołnierzem. Tutaj noszę zwykłą odzież.

Paul Vilcapomò:

Jag heter Paul och är en en kille från Peru som talar spanska. Jag bor i Stockholm med två syskon och en farbror i en förort som heter Rinkeby. Det är ett trevligt ställe. Jag är intresserad av data. Att röka, stjäla och bråka tycker jag inte om. Mest tycker jag om min familj, fast jag inte bor med mina föräldrar. De stannade kvar i mitt land.

När jag åkte till Sverige kom jag först till Arlanda flygplats. Där var poliserna snälla mot oss och skickade oss till Carlslunds flyktingförläggning. Där lärde jag känna många människor från olika länder. De första månaderna lärde jag mig lite svenska och efter tre månader flyttade vi till en annan stad som heter Falun. Alla var ledsna i min familj eftersom vi hade många vänner i Carlslund. I Falun bodde vi ytterligare tre månader men vi tyckte inte så mycket om den staden. Sedan flyttade vi till Ludvika. Det var den bästa staden och jag trivdes där. I augusti 1994 började jag skolan i Ludvika och jag gick med flera utländska ungdomar, som jag pratade och skojade med. Vår klass låg i en vanlig svensk skola. Lärarna var snälla mot mig. Jag deltog i flera idrotter, där jag träffade svenskar som var snälla och lärde mig det jag inte kunde.

Jag trivdes i den skolan. Varje dag gick jag till skolan med en kompis som hette Senad. Han var från Serbien och spelade fotboll i samma lag som jag. På fritiden spelade vi basket. I Ludvika skulle jag vilja bo, för att folket där är mycket snälla mot invandrare. Men när jag hade bott där i nästan två år fick jag ett meddelande att vi skulle flytta. Då blev jag fruktansvärt ledsen. Jag kunde inte tro att vi skulle flytta. Jag hade upplevt underbara dagar under dessa två år.

Det enda jag kunde göra var att fotografera mig med mina kompisar, läraren och alla som jag kände för att på det sättet minnas dem. Det var det värsta som hade hänt mig att åka bort från mina kompisar. Men vad kunde jag göra åt det? Jag var tvungen att lämna staden eftersom invandrarverket bestämde så. De tror att vi inte har några känslor. Men en sak är klar. Jag kommer aldrig att glömma mina vänner i Ludvika.

Vi flyttade till en annan stad. Jag längtade efter mina kompisar. Skolan började igen, men för mig var det som om jag var i en annan värld. Efter bara en månad flyttade jag till Stockholm.

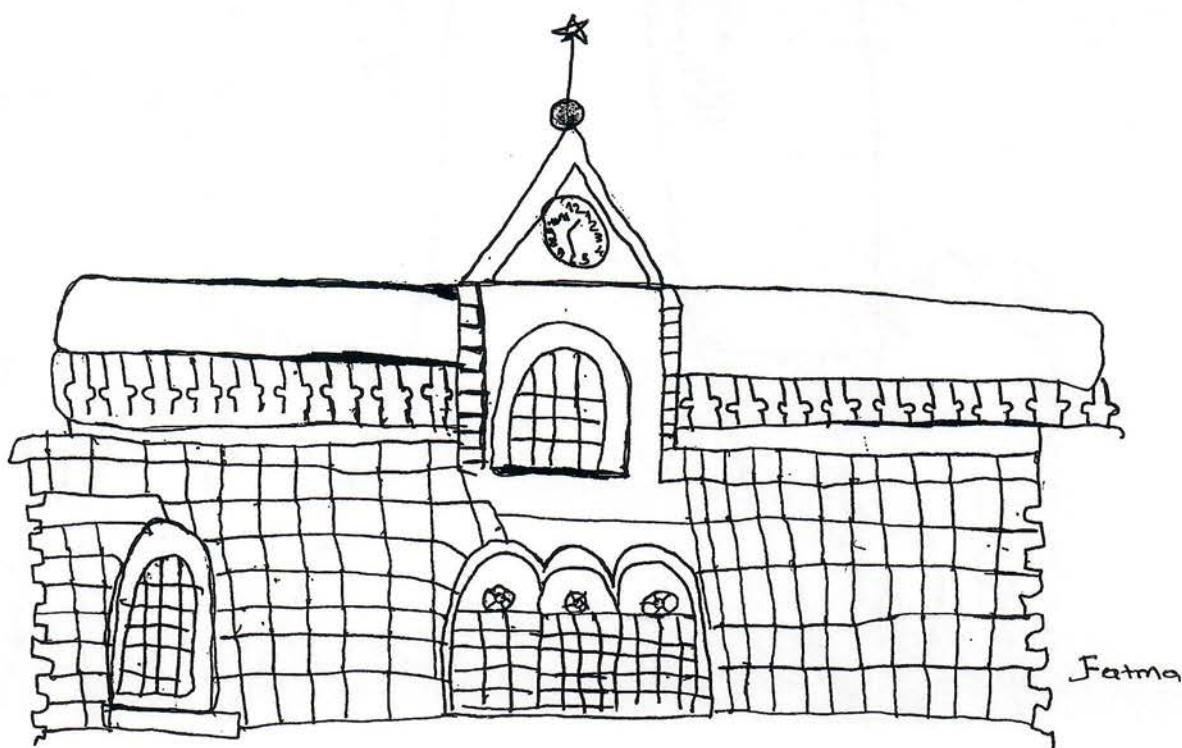
Paul Vilcapomo:

Jestem peruańskim chłopakiem i mam na imię Paul. Mieszkam w przedmieściu Sztokholmu, w Rinkeby wraz z obojęgiem rodzeństwa oraz wujkiem. Interesuję się komputerami. Nie lubię palić, nie lubię kradzieży i bójek. Najbardziej lubię moją rodzinę, ale nie mieszkam z moimi rodzicami. Pozostali w Peru.

Najpierw przyjechałem na lotnisko Arlandy w Sztokholmie. Milicjanci byli uprzejmi i wysłali nas do obozu uchodźców w Carslund. Poznałem dużo ludzi z różnych krajów. Przez pierwsze miesiące nauczyłem się trochę języka szwedzkiego, a po trzech miesiącach przeprowadziliśmy się do innego miasta, mianowicie do miasta Falun. Smuciliśmy się bardzo z tego powodu, bo mieliśmy wiele przyjaciół w Carslundzie. W Falun mieszkałyśmy trzy miesiące, ale nie bardzo nam się tam podobało. Później przeprowadziliśmy się do Ludviki. Tam czułem się najlepiej. W sierpniu 1994 roku rozpoczęłem szkołę, do której chodziłem wraz z paroma kolegami z zagranicy. Rozmawialiśmy i żartowaliśmy razem. Nasza klasa była położona w zwykłej szwedzkiej szkole. Nauczyciele byli uprzejmi. Brałem udział w różnych dziedzinach sportu i poznąłem fajnych szwedów.

Do szkoły chodziłem wraz z moim kolegą Senadą z Serbii. Graliśmy w piłkę nożną w tej samej drużynie. W wolnym czasie uprawialiśmy koszykówkę. W Ludwice chciałbym mieszkać, bo tam są ludzie bardzo życzliwi wobec obcokrajowców. Ale niestety, po dwóch latach otrzymaliśmy zawiadomienie o następnej przeprowadzce. Nie chciałem w to uwierzyć. Przeżyłem tyle wspaniałych dni podczas tych dwóch lat. Ale co mogłem zrobić? Sfotografowałem się jednak z moimi kolegami, z nauczycielem i z wszystkimi innymi których poznałem, aby w ten sposób upamiętnić ich. Roztanie z przyjaciółmi było najgorszą rzeczą jaką mogła mi się przytrafić. Ale co mogłem zrobić? Zostałem zmuszony przeprowadzić się skoro władze tak zadecydowały. Myślą, że nie mamy żadnych uczuć. Ale jedno jest pewne. Nigdy nie zapomnę moich przyjaciół w Ludvika.

Przeprowadziliśmy się do innego misata. Szkoła zaczęła się, ale ja odczuwałem jakbym żył w innym świecie. Po miesiącu przeprowadziłem się do Sztokholmu.

Vi valde "Lots hustru" som en av våra favoritdikter.
Julia och Fatma har tecknat Lots hustru,
efter Wislawa Szymborskas dikt:

Lots hustru "såg sig nog tillbaka av nyfikenhet".

Wybrałyśmy "Żona Lota", jako jeden z wielu ulubionych wierszy. Julia i Fatma narysowały wybrankę Loty, na podstawie wiersza Pani Wisławy Szymborskiej. Julia zinterpretowała ten wiersz, w rysunku przedstawiającym żonę Loty, która z ciekawości odwraca się ku miastu.

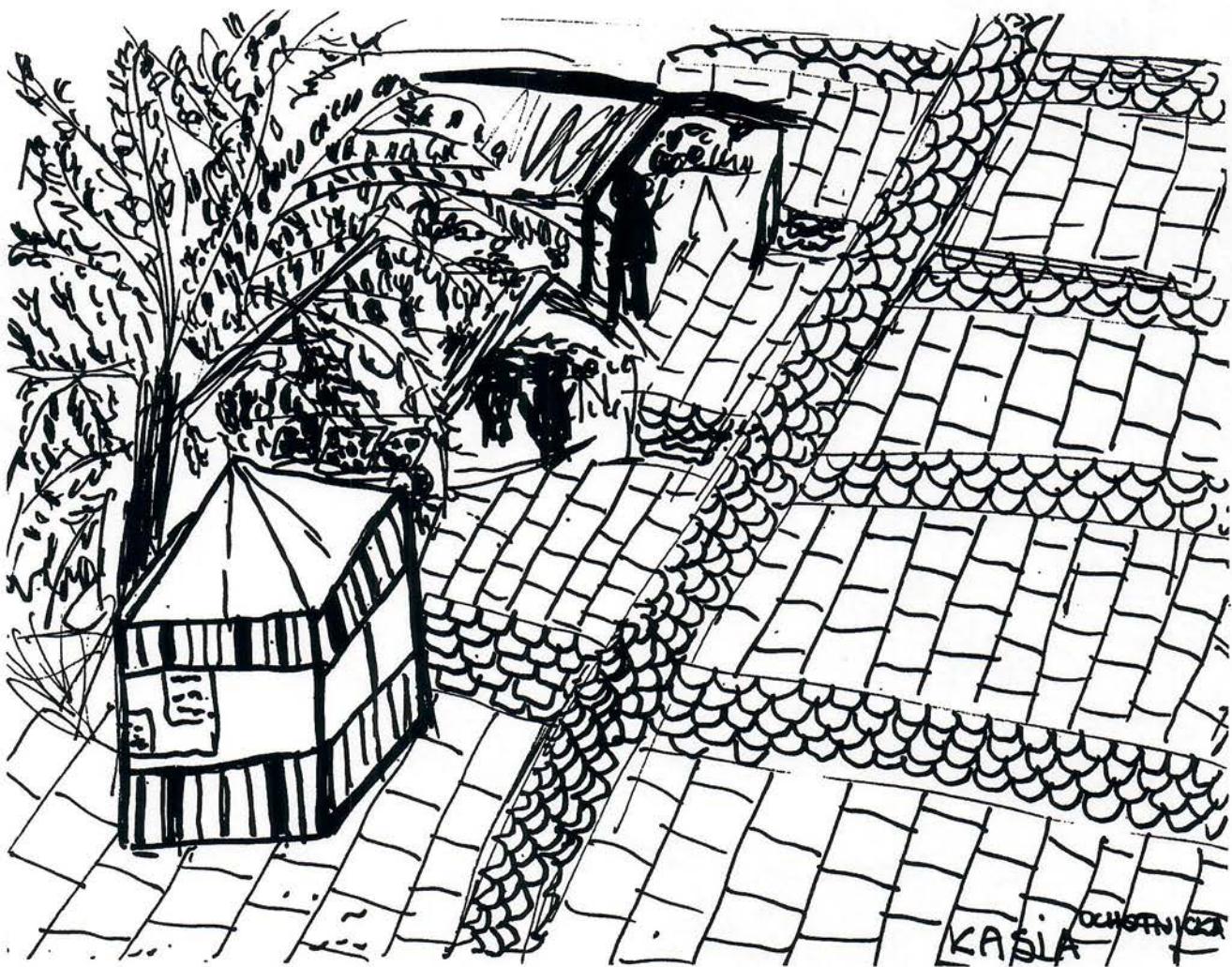

Vi tolkade dikten "Löken".

Vi skar en lök itu och jämförde den med ett granatäpple. Vi förstod det som Wislawa Szymborska beskriver - löken som "är sig själv tvärs igenom".

Paul Vilcapomò,
Thaina Matin,
Wilfred Kiima
har tecknat dem.

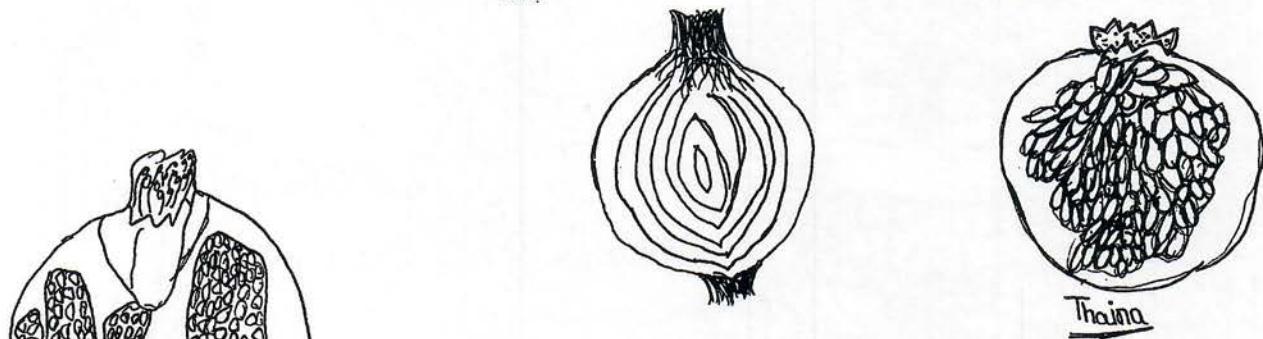
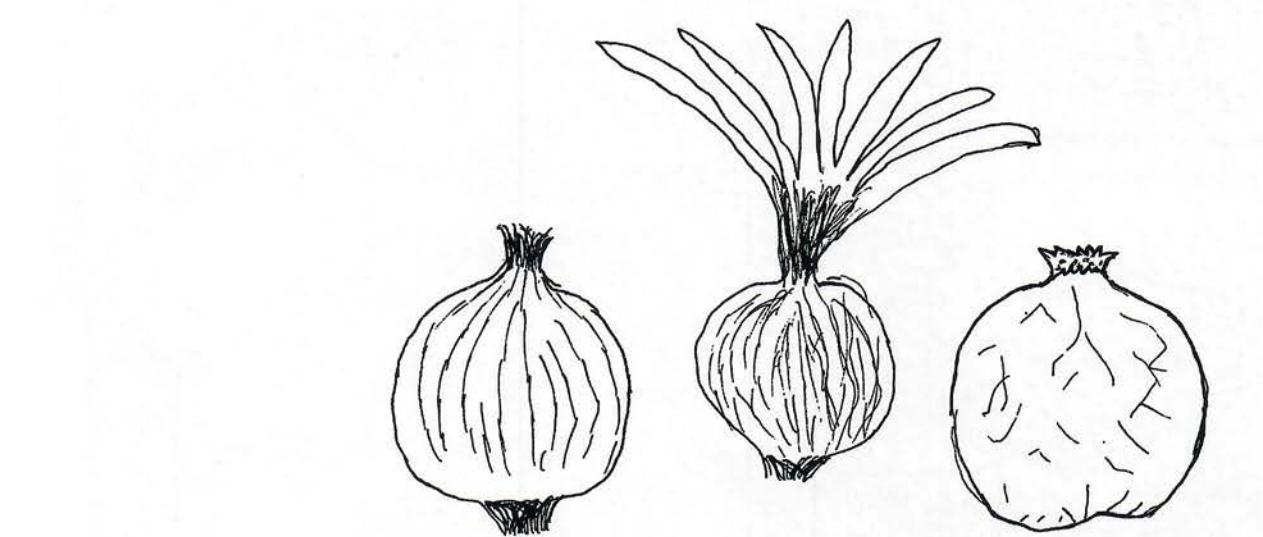
+ polska!
+ lökteckningarna →

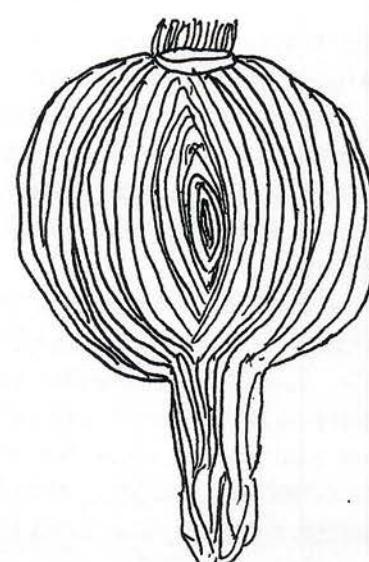
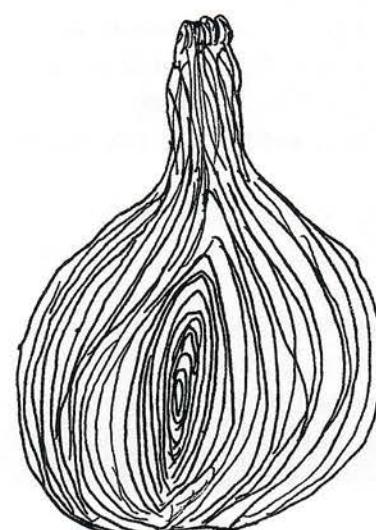
Zinterpretowaliśmy wiersz "Cebula". Przekroiliśmy cebulę i porównaliśmy ją z granatem. Zrozumieliśmy to co Pani Wisława Szymborska opisuje: "jest sobą na wskroś cebula".

Paul

Thaina

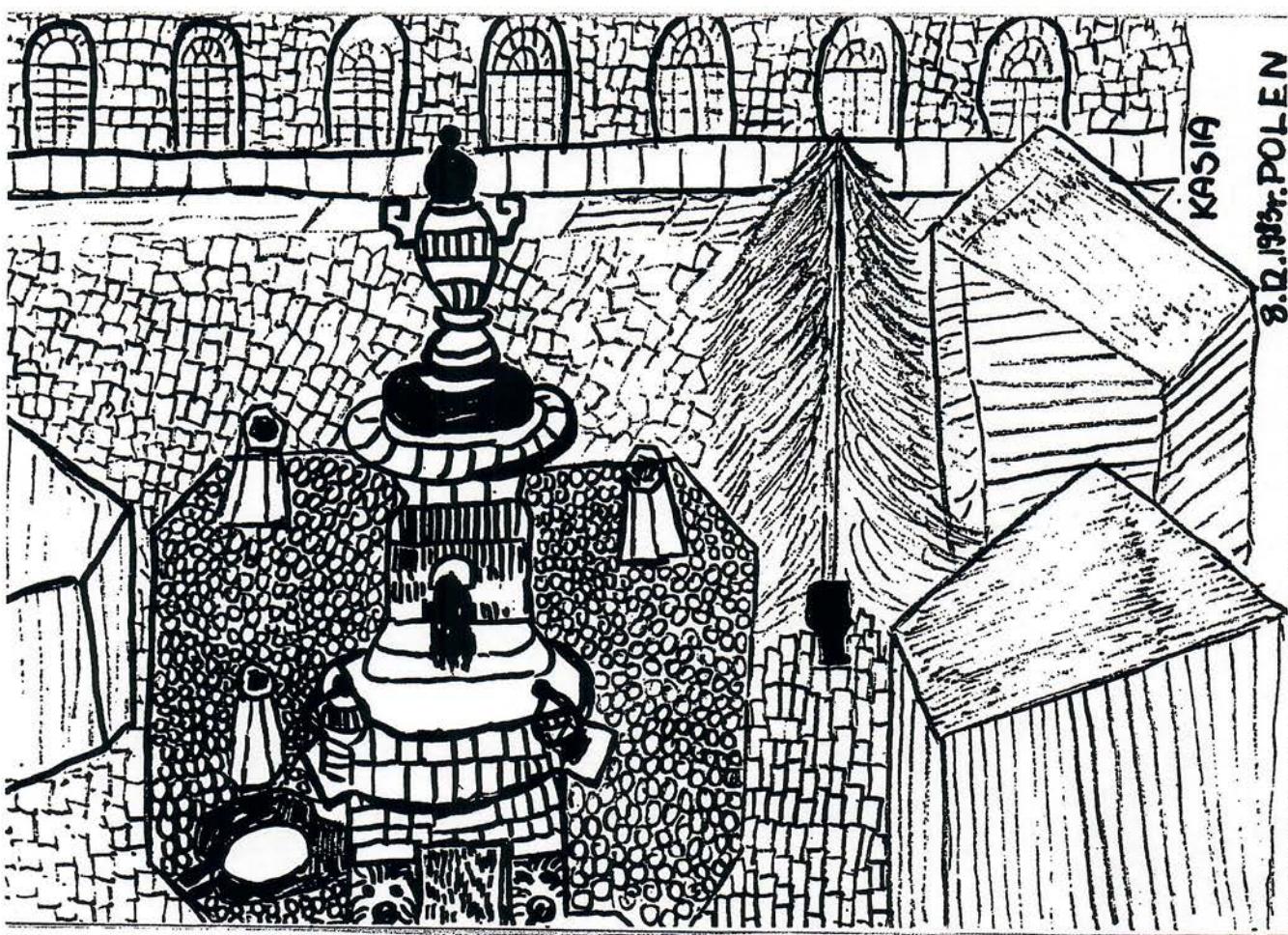

Det började med att min far erhöll asyl i Sverige 1981. Två år senare, kort efter min konfirmationen emigrerade resten av familjen till Sverige. Jag minns den upplupna stämningen. Jag och min syster försökte tyda handstilen på den officiella tillåtelsen genom springorna i den ännu öppnade brevlådan. Jag blev snart väldigt konfunderad över att alla tycktes tala om vår avresa till Väst, när jag från geografilektionerna fick lära mig att Sverige ligger i norr. Förutom dessa förvirrande väderstreck kände jag endast till Sverige från Maria Grips och Astrid Lindgrens böcker.

Ankomsten till Sverige, Stockholm, till förorten Rinkeby innebär omvälvande förändringar i mitt liv.

Längtan till familjen och vänerna i Polen mildrades och blev uthärdlig tack vare starka band med andra emigranter som bebodde Rinkeby. Den oerhörda saknaden ledde också till upptäckten av ordens besvärljande makt, framförallt inom poesin med författare som Krzysztof Baczyński och Wisława Szymborska.

Jag skulle vilja gratulera Nobelpristagaren och samtidigt tacka Er, Wisława Szymborska, för den asyl som Ert diktarskap har förlänat mig med. Härnedan skulle jag vilja bifoga några rader, som är ett anspråklöst försök till en pastisch eller en korsning, om ni så vill, mellan Er dikt Kläder och En Levnadsbeskrivning.

Zaczęło się może od taty. Od prośby o azyl w Szwecji w 1981 roku. Dwa lata później, krótko po przyjęciu pierwszej Komuni Świętej wejchaliśmy z resztą rodzinki do Szwecji.

Pamiętam jak otwierając z siostrą skrzynkę listową próbowałyśmy już przez dziurki odczytać nadawcę listu. Było to zawiadomienie o pozwolenie na wyjazd do Szwecji. Zastanawiałam się dlaczego wszyscy naokoło mówili o naszym wyjeździe na zachód, gdy z lekcji geografii wyniosłam, że Szwecja leży na północy. Oprócz zamieszania kierunków, znałam Szwecję jedynie z książek Maria Gripe i Astrid Lindgren

Przyjazd do Szwecji, do Sztokholmu, do osiedla Rinkeby wniosł wiele zmian. Tęsknota za rodziną oraz przyjaciółmi pozostałymi w Polsce, zrodziła głęboką więź z imigracją z wszelkich stron świata, zamieszkałą w Rinkeby. Tęsknota, ten niezaspokojony głód i brak, co wyjazd z Polski pozostawił, zrodził także odkrycie słowa, które ujawniło mi wtedy swoją zaklinającą moc, przede wszystkim w poezji, z wierszami jak Krzysztof Baczyński i Pani Wisława Szymborska.

Chciałabym pogratulować Laureatce Nobla, a zarazem podziękować Pani Wisławie Szymborskiej za wiersze, które udostępniły mi azylu w krainie poezji. Poniżej chciałabym dołączyć garść słów zainspirowanych wierszem "Odzież" oraz "Pisanie Zyciorysu".

Curriculum vitae

Rödluvans tjocka pärmar släss ihop,
ljuset släcks, dörren klagar med ett gnissel när den stängs.
Viskningar och konspiration fyller rummet.
Det är dags för Catwalk, ännu en kollektion signerad Gosia & Kasia.
Löst knutna lakan till klänningar och ståtliga turbaner,
ackompanjerade av sängens rostiga fjädrar
och ficklamps ljuskäglor till spotlight.
Rummet intill häller ut vredgade ljud,
byrålädorna skäller när de öppnas och stängs:
”Vem har tagit mina sockor ? ” - Morganens väckning fullbordad - .
”Varför har inte pappa sådana sockor som hänger ihop ? Som mina vantar ? ”,
undrar jag och knäpper upp min pyjamas, den med guldstjärnor på.
De blinkar svagare och svagare för varje borttappad tand.
När jag äntligen lyckats knyta mina skosnören
och visar de stolt för min storasyster knyter hon bara upp dem och utbrister
”Höger fot i höger sko, och vänster sko på vänster fot, Kasia”.
Jag övertar Gosias kläder.
Jag tar på mig den marinblå skoluniformen och knäpper den vita kragen.
Tiden skynklar ihop sig och skissar svarta ränder.
Jag växer ur mina kläder. Ur vissa redan under en tvätttid.
Jag glori lika fascinerad på Tv som på tvättmaskinens kalejdoskop.
Detta virrvarr av färger som bildar ständigt nya mönster.
En morgon får skoluniformen vila på stolens ryggstöd.
Jag tar på mig en vit lång konfirmationskläning.
En alldeles speciell dag, under 18 timmars resa, sover jag i en flytväst
vid sidan av min räddhågade mor.
Studentmössan bär jag bak och fram , ett tecken på den tidens ungdomliga trots .
Jag öppnar blixtlåset, han knyter upp behån, vi klär på oss, vi klär på oss.
Plötsligt tar han på sig en oigenkännbar mask.
Han hänger av sina skjortor, kavajer, byxor.
Han packar ner sina skjortor, kavajer och byxor.
Jag sover med hans handskar på. Han håller om mig hårt hela natten.
På morgonen utforskar jag hans frånvaro på ett öken till lakan.
Han packar upp sina skjortor, kavajer och byxor.
Han hänger upp sina skjortor, kavajer och byxor.
Vi klär på oss, vi klär av oss.
Vi inhandlar en pyjamas med guldstjärnor på,
som inte slöcknar,
på sin höjd kan någon enstaka falla ner.
I teatergarderoben hänger jag upp, förvarar, hänger av,
kappor och rockar, jackor och kavajer, sjalar och mössor.
De beiga strumporna med Stockholms Landsting på
är de sista kläderna jag klarar av att ta på mig själv.
Någon annan sveper mig i en svart dräkt.
Endast tårslöjan förblir sig lik, samma fuktiga saltkristaller.

Mellan dessa ytor av manchester, sammet, akryl
bomull, polyester, viskos,
prässlar det till ibland.
När vi snuddar vid varandra
kan man någon gång snappa upp drömmarnas sus,
inom oss, mellan oss,
nära, men märkligt fjärran ändå.
Någonstans, men någon annanstans.
Men någonstans,
en viss plats,
en längtan bar som en galge.

Kasia Ochotnicka

Curriculum Vitae

Czerwony Kapturek, koniec dobranocki,
pstrok zgaszonego światła, westchnienie zamkających się drzwi,
szepty siostrzanej konspiracji :

Nocny pokaz mody, czyli awangardowa projekcja
prześcieradłowej kolekcji Gosia & Kasia,
podkład muzyczny - łoškot tapczanowych sprężyn
na tle reflektora latarki.

Z pokoju obok dochodzi wściekłe szczekanie szuflad :

" Komu potrzebne pojedyńcze skarpetki ! ", czyli poranna pobudka.

" Dlaczego nie kupi tata pary skarpet na sznurku, tak jak moje rękawiczki "
pytam mamy odpinając guziki piżamki, tej z gwiazdkami,
świecą i migocą nico平淡 z każdym wypadniętym mleczakiem.

W głębokim skupieniu udaje mi się wreszcie zawiązać pętelki sznurówkę.

Z dumą pokazuję starszej siostrze: " Kasia, prawa nogą w prawy but, a lewy but na lewą stopę."
Do siostrzanych ciuchów dorastam.

Ubieram granatowy fartuszek, zapinam biały kołnietzyk.

Czas szkicuje szare kreski i gniecie się.

Z niektórej odzieży wyrastam.

Z niektórej już po pierwszym praniu.

Lubię wpatrywać się w kalejdoskop Frani,

w ten pienisty wir kolorów, układający się w stale to inny wzorzec.

Pewnego dnia przebieram fartuszek szkolny na długą białą sukienkę z falbankami.

Aż następnego pewnego dnia, podczas 18 godzinnej podróży,

śnię w kamizelce ratunkowej tuż obok mojej bojaźliwej mamy.

Następnie czapka maturalna, którą noszę tył na przód - oznaka młodzieńczego buntu -.

Otwieram rozporek błyskawiczny, a on opina biustonosz. Ubieramy i rozbieramy się nawzajem.

Niespodziewanie ubiera dziwną maskę. Odwiesza koszule, marynarki, spodnie. Pakuje koszule, marynarki, spodnie. Zasypiam w jego rękawiczkach. Trzyma mnie mocno przez całą noc.
Budzę się na rozległej pustynii prześcieradła.

Wypakowanie koszul, marynarek, spodni. Zawieszanie koszul, marynarek, spodni.

Zakupy luźnych sukienek. Zakup piżamki z złotymi gwiazdkami, które nie gasną, najwyżej spadają.

Później biała koszula na stole operacyjnym, następnie czarna na dobranoc.

Tylko woalka na oczach taka sama, wilgotna i słona.

Pomiędzy powierzchniami sztruksu, aksamitu, poliestru, stylonu, bawełny, wiskozy, puchu,

ocierając się o siebie nawzajem,

można podsłyszeć szelest marzeń,

w nas, między nami,

tak blisko, a jednak daleko,

gdzieś, ale gdzieś indziej,

ale mimo wszystko

gdzieś, na pewnym miejscu,

do którego zbliżam się i oddalam,

do tesknoty nagiej jak wieszak.

Kasia Ochotnicka

Foto Kasia Ochotnicka

Efter att ha tillbringat lika lång tid i de bågge länderna (först i Polen, sedan i Sverige) vill jag hylla dem, poesin och framförallt prisvinnaren som jag hörde 1993.

Främling från Paradiset

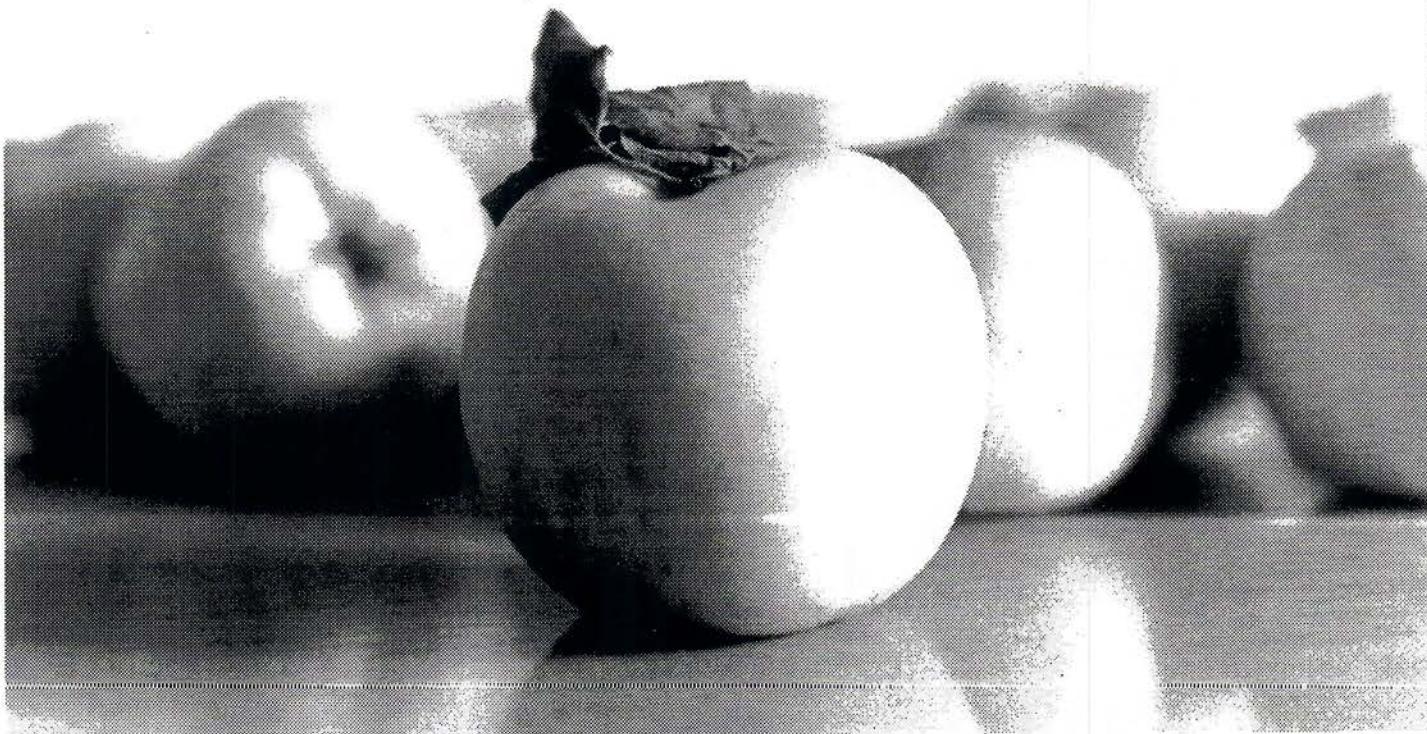
Det fanns ett hem.
Där var jag en av alla.
Så trodde jag, tänkte aldrig på det
och min hemkänsla var stor.

Hemmet flyttades.
Där frågades det var jag kom ifrån.
Mitt svar var stolt.
Förunderligt nog var jag inte en av alla.

Jag hörde en poet från ett land, där jag en gång var en av alla.
Och min torkade språkflood fick nytt vatten att leva i.
Ändå var jag övertygad att hennes dikter skulle
försvinna som små pappersbåtar i vågorna.

Nu har längtan drivit mig till ett nytt avlägset land.
Här har papperbåtarna återfunnit mig och jag dem.
Jag undrar inte längre var jag kommer ifrån.
Det måste ha varit paradiset.

Malgorzata Ochotnicka
Melbourne 1996 10 14

Po spędzeniu równe długiego czasu w obydwóch krajach, najpierw w Polsce, potem w Szwecji, chcę uczcić je w wierszu zadektykowanym Wisławie Szymborskiej i poezji.

Obca z Raju

Był dom.

Byłam tam jedną z wszystkich.

W to wierzyłam, nigdy o tym nie myśląc.

Mój dom był domem.

Przeprowadzono dom.

Tam pytano mnie skąd pochodzę.

Odpowiedź moja była dumna.

Zadziwiająco nie byłam jedną z wszystkich.

Usłyszałam poetkę z kraju gdzie raz byłam jedną z wszystkich.

I moja wysychająca rzeka słów nabrąła wody życia.

Jednakże byłam przekonana, że wiersze jej zginą

jak papierowe łódeczki na falach.

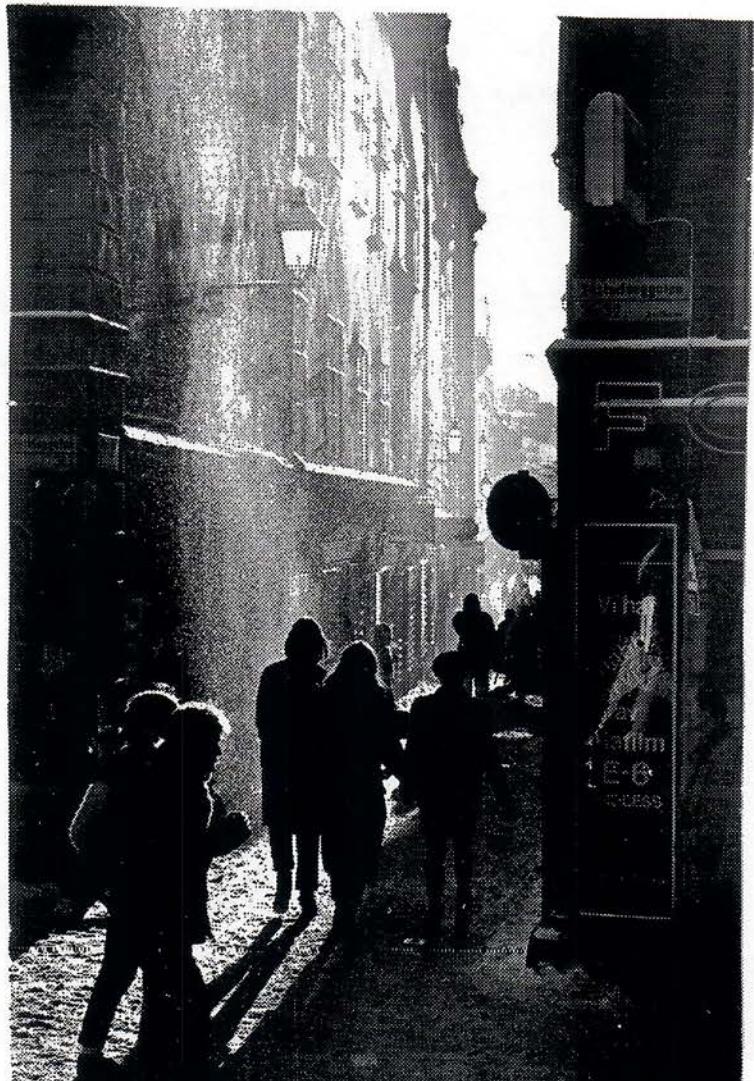
Rozterka przywiódła mnie do następnego odległego kraju.

Tu odnalazły mnie papierowe łódeczki, a ja je.

Nie zastanawiam się skąd tak naprawdę pochodzę.

To musiał być raj.

Małgorzata Ochotnicka

Serdecne gratulacie z okazji otrzymania
nagrody Nobla!

Hjärtliga Gratulationer till Nobelpriset

TEBRIKLER

Поздравлені з Нобель-нагородою!

Congratulations on the Nobel prize

Шикунье ю Ne килембо Қызын

Felicitaciones por el premio noble!

Félicitations pour le prix Nobel!

Hjärtliga gratulationer till Nobelpriset!

Срећна вам Нобелова награда!

Srećna vam Nobelova nagrada!

مبروع لى جائزه نوبل

Nobel ödüllünüzü candan kutluyorum!

Συγχαρητήρια για το βραβείο Νόμπελ

ПОЗДРОВАЛО С НЮБЕЛПРИЗОМ

Rinkeby Ord & Bildverkstad startade 1983,
i samband med att ”Bokens 500-års jubileum” firades.
Rinkebybarn och ungdomar tecknade då sin hembygd
och skrev om sina liv, gjorde papper och tryckte sina
dikter på en enkel tryckpress.

Häftet, **Rinkeby Skriver, Tecknar och Trycker** följdes
av flera andra böcker i vilka barnen och ungdomarna
tecknade och skrev på sitt modersmål och på svenska.

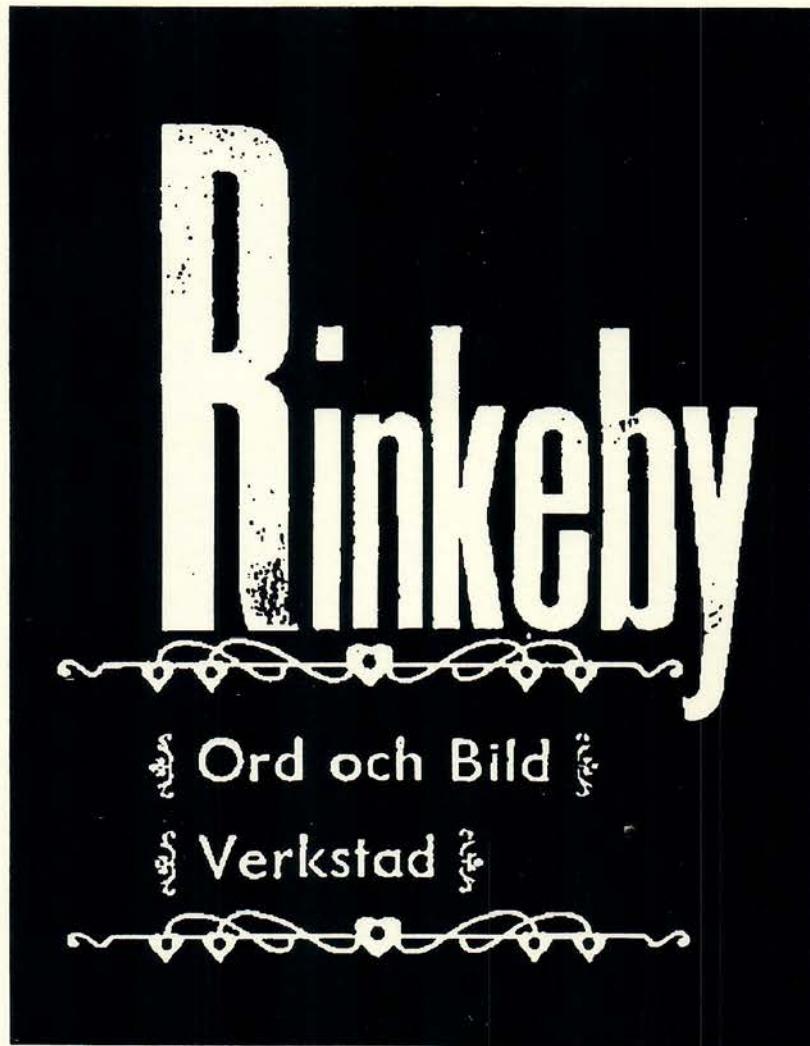
Efter vår senaste bok, **I Rinkeby lever vi med hjärtat**
(1991) har vi fortsatt vårt arbete på temat ”Rinkeby Historia”
och projekt ”**Crossroads**” - ”**Världens Torg**”. Vi har i detta
projekt utbyte med andra pedagoger, barn och ungdomar ute
i världen - i Turkiet, Sydafrika, Cuba, Japan, Estland, England
och Tjeckien.

Elly Berg
Bildpedagog

Gunilla Lundgren
Författare

Iris Berggren
Projektledare

Rinkeby Ord & Bildverkstad
Rinkeby Stadsdelsförvaltning
Box 5028, S- 16305 Spånga, Sverige
Tel: 08-508 02 000 - 08-761 66 29

Rinkeby Ord & Bildverkstad
Rinkeby Stadsdelsförvaltning
Stockholm, Sverige 1996